Mula sa Uplook, 1998

J. B. Nicholson Jr.

Salin sa Tagalog ng “From Uplook, 1998”

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Panahon Na (Enero 1998)

Mula sa Uplook, Enero 1998. Editoryal.

Kung makikita natin ang orasan ng Diyos, ano kaya ang sasabihin nito?

Malinaw na ang oras ay may kanya-kanyang dating: ang kalahating oras sa duyan sa isang Sabadong hapon ay hindi kapareho ng kalahating oras sa upuan ng dentista. Tumatawag tayo sa isang tao sa Europa nang gabing-gabi na ng Sabado; nasa bagong linggo na pala sila. O kaya'y tumatayo tayo sa ilalim ng mga bituin at pinagmamasdan ang mga ito kung ano sila noong unang panahon, hindi kung ano sila ngayong gabi. Pero higit pa riyan, parang bumibilis ang mismong agos ng panahon. Gaya ng isang batis na lalong bumubulusok pababa hanggang sa ibuhos nito ang sarili sa karagatan ng walang hanggan, parang ang bilis ng pagbagsak ng ating makasalanang mundo ang nagpapabilis din sa paglipas ng panahon.

Sa mga unang kabanata ng kasaysayan ng tao, lumipas ang mga patriarka mula siglo hanggang siglo na halos walang gumagalaw. Ang kamelyo noong 2500 BC ay halos kamukha lang ng kamelyo noong 2000 BC. Ang isang malapad na tolda na pang-mag-asawa noong panahon ni Abram ay puwede nang mapagkamalang tolda na ginamit ni Moses makalipas ang 500 taon.

Nang dumating ang mga imperyo ng mundo, tinangay ng panahon ang mga bansa sa lalong bumibilis na takbo. Sa loob lang ng ilang daang taon, nagbago ang lahat. Panitikan, wika, arkitektura—nagdala ng mga bagong kultura ang alon ng pananakop. Pero sa bandang huli ay

sasabihin ng Diyos, “Hanggang dito ka lamang, at hindi ka na lalampas,” at ang mapagmataas na alon ay hahampas sa dalampasigan ng isang kaaway, at ang maiiwan na lang ay ilang basag na labi ng maluwalhati nitong nakaraan.

Pagdating ng panahong naghahari ang mga monarkiya ng Europa sa entablado ng mundo, napapalitan ang lahat sa loob ng buhay ng isang pinuno, mga lima o anim na dekada siguro. Kung marunong ka, makikilala mo ang isang mesang Louis XIV o isang damit na Elizabethan o isang nobelang Victorian. Gayunman, kahit noon, medyo matatag pa rin ang mga lipunan.

Kapag inisip natin ang sarili nating siglo, bawat dekada ay may kasamang napakalaking pagbabago. Ang Roaring Twenties. Ang Dirty Thirties. Ang mga Taon ng Digmaan. Ang Masaganang Fifties at ang Baby Boom. Ang Galit na Sixties, nang tangayin ng baha ng paghihimagsik ang mga kagalang-galang na institusyon. Nakita ng Seventies ang pasimula ng Information Age, isang pahiwatig ng mga darating. Ang ating mundo (ang Global Village) ay may pinakamahuhusay na sistema ng komunikasyon ngayon—pero halos wala namang mabuting masabi. Mabilis na lumipas sa atin ang Eighties at Nineties, at ngayon ay nakatayo tayo sa bungad ng isang bagong milenyo.

Ang mga naglalakas-loob na tumingin sa hinaharap ay halos hindi mapigilang mahilo sa panahon. Gaya ng pagkahilo sa biyahe, ito'y matinding reaksiyon sa walang tigil at nakakaligalig na paggalaw ng mga bagay. “Ang makabagong tao,” sabi ng isang nagmasid, “ay pasuray-suray sa pagitan ng Vanity Fair at ng Armagedon.”

Kaya anong oras na sa orasan ng Diyos? Si U Thant, pinuno ng United Nations noong 1969, ay nagsabing sa tingin niya ay sampung taon na lang ang itatagal ng mundo. Malinaw na nabubuhay tayo sa hiram na panahon (2 Pet. 3:9). Pero anong oras na?

Panahon na para seryosohin ang kasalanan. “Sapagka't dumating na ang panahon ng pagsisimula ng paghuhukom sa bahay ng Dios” (1 Pet. 4:17). Habang ang pamantayan ng mundo ay lumulubog sa lalong malalim na kadiliman araw-araw, dapat nating makita ang panganib—na ang sarili nating pamantayan, kahit nananatiling kagalang-galang ang layo sa itaas ng sa mundo, ay maaaring gumawa sa atin na mas kahawig ni Lot kaysa sa gusto nating aminin. Akala niya'y mabuti ang ginagawa niya nang ialok niya ang kanyang mga anak na babae sa mga lalaki ng lungsod!

Panahon na para seryosohin ang ating pananagutan, “panahon na upang kayo'y gumising sa pagkakatulog: sapagka't ngayon ay lalong malapit sa atin ang ating kaligtasan kay sa nang tayo'y magsisampalataya” (Rom. 13:11). Napakarami pang dapat gawin! “Hindi mo mapapatay ang oras nang hindi nasusugatan ang walang hanggan,” isinulat ni Thoreau. Hindi ito panahon para manghina.

Panahon na para seryosohin ang Panginoon at ang Kanyang mga karapatan sa atin. “Mangaghasik kayo sa katuwiran,” sigaw ng Panginoon, “magsiani kayo ayon sa kaawaan; bungkalin ninyo ang inyong tiwangwang na lupa: sapagka't panahon na hanapin ang Panginoon, hanggang sa siya'y dumating at magpaulan ng katuwiran sa inyo” (Hosea 10:12). Humihiling ba tayo ng ulan pero hindi naman natin binubungkal ang

tiwangwang na lupa, para ilantad sa langit ang tuyo nating kalagayan? Kung hindi natin Siya iniibig gaya ng nararapat, sabihin natin ito sa Kanya. Hilingin mong suyuin ka Niya, gaya ng sinabi Niyang gagawin Niya sa Israel. Kung tutuusin, ang lihim Niyang pangalan ay Pag-ibig.

Isinulat ni Paul, “Mga kapatid, ang panahon ay maikli.” Ngayon ay mas maikli na iyon nang dalawang libong taon. Panahon na nga.

Ang Salot ng Espirituwal na Kapalaluan (Enero 1998)

Mula sa Uplook, Enero 1998. Artikulo.

Malinaw na kailangan, sa isang isyung tulad nito, na magbigay sa lahat ng taimtim na babala laban sa espirituwal na kapalaluan. Ito ang pinakamasama sa lahat ng uri ng kapalaluan, dahil nagkukunwari itong kalaban nito mismo, ang kababaang-loob. Kinamuhian ito ng Panginoon, dahil itinatago nito sa mga tao ang tunay nilang sarili, kaya ninanakawan sila nito ng kagalakan sa Kanyang biyaya.

Walang iniiwan ang ebanghelyo para ipagmalaki: tayo'y mga alibughang anak, mga rebelde, mga makasalanan sa pinakamabuting tingin. Ang anumang nasa atin ngayon ay dumating lang sa atin dahil Siya'y naging dukha.

Ang Iglesia—ayon sa disenyo ng ating Panginoon—ay kamatayan ng espirituwal na kapalaluan. Ang mga pinuno nito ay mga alipin; ang mga sagisag nito ay tinapay, alak, at libingang tubig (lahat ay larawan ng kamatayan). Ang islogan nito ay, “Hindi ako, kundi si Cristo”; ang kasangkapan nito ay isang krus; ang mensahe nito sa mundo ay kahinaan at kahangalan lamang; at ang Pinuno nito ay karpintero ang hanapbuhay.

Lahat ng nalalaman ng Iglesia ay dumating sa pamamagitan ng kapahayagan, hindi ng talino. Lahat ng ginagawa nito ay naisasagawa sa pamamagitan ng mga kaloob (ang mismong pangalan ay patunay na walang puwang para sa kapalaluan). Sa labis na kahinaan ay

nagpapatuloy tayo. Lahat ng ari-arian natin ay ipinagkatiwala lang sa atin bilang mga katiwala. At ang ating walang hanggang awit ay magsisimula sa, “Karapatdapat ka, O Panginoon.”

Pero hindi natin dapat ipagkamali ang kapalaluan sa tunay na pasasalamat. Inaangkin ng kapalaluan ang papuri sa natuklasan; ibinibigay ng pasasalamat sa Panginoon ang lahat ng kaluwalhatian—at lubos na tinatamasa ang Kanyang mga kaloob.

Anonggagawinmodiyan? (Pebrero-Marso 1998)

Mula sa Uplook, Pebrero-Marso 1998. Editoryal.

Iyan ang malaking tanong

Hindi ko pa nababasa ang Looking Homeward, Angel ni Thomas Wolfe, pero may isang linya mula rito sa isa sa mga aklat ko ng mga sipi. Tinatanong ni Harry Tugman (sino man siya) si Luke kung saan siya kasalukuyang nakadestino. Ganito ang sagot: “Sa k-k-k-kasalukuyan ay sa Norfolk sa Navy base,” sagot ni Luke, “g-g-ginagawang ligtas ang mundo para sa pagkukunwari.”

Hindi na sana kailangang mag-abala ni Luke. Halatang ligtas na lugar ang mundo para sa pagkukunwari—nasa lahat ng dako ito. Ginawa na itong pinong sining ng Washington; ang pagkukunwari ay kasangkapang hindi puwedeng mawala sa trabaho ng karamihan ng mga pulitiko. Ang advertising ng Madison Avenue ay walang tigil sa paggawa ng mga mirahe para tuksuhin ang mga manlalakbay sa disyerto ng mundo papunta sa isa na namang guni-guning oasis. At kumikita ang Hollywood ng bilyun-bilyon dito; sa katunayan, diyan nagmula ang salita—sa mundo ng aktor.

Ang salitang hypocrisy (pagkukunwari) ay anyong Ingles lamang ng Griyegong hupokrisis. Sa ugat nito, ang ibig sabihin ay isang sagot, pero naiugnay ang salita sa pag-arte, marahil dahil nagsasalita nang pa-diyalogo ang mga aktor na Griyego. Ang hypocrite (mapagkunwari) ay naging katumbas ng “isang nagkukunwaring may mga kabutihan o katangiang wala naman sa kanya” (Webster’s Collegiate Dictionary).

Para sa mga dumalo sa kamakailang Rise Up & Build conference sa Dearborn, naglalaman ang isyung ito ng Uplook ng mga alaala ng ilan sa mga ministeryong naroon. Para sa mga hindi nakadalo, ito'y isang patikim, at pagkatapos tumikim, baka gustuhin mo pa. Hindi namin nahuli ang matamis na pagsasamahan para ipamahagi muli, o naibote ang awitang parang galing sa langit, pero may mga tape ng halos lahat ng sesyon. Sana ay samantalahin ninyo ang mga ito.

At ano naman ang kinalaman niyan sa pagkukunwari? Nasa tanong sa itaas ng artikulong ito ang ugnayan. Anonggagawinmodiyan? Talaga bang makikinabang tayo sa ganitong pagbuhos ng banal na katotohanan, o mukha lang tayong nagbago? Nawa'y hiramin natin ang panalangin ni Amy Carmichael: “Panginoon, gawin Mo akong tunay na gaya ng inaakala ng iba sa akin.”

Malinaw na ang lahat ng oras at pagod at panalangin at gastos at biyahe ay hindi para lang magbigay ng impresyon ng espirituwal na sigla. Ang gusto natin ay ang tunay.

Mas madalas tinukoy ng Panginoong Jesus ang pagkukunwari kaysa kaninuman sa Bagong Tipan. Sa katunayan, Siya lang sa 27 aklat ang tumawag sa sinuman na mapagkunwari (binanggit nina Paul, Peter at James ang pagkukunwari). Binanggit Niya ito nang 20 beses, karamihan sa Matthew (wala kahit isa sa John). Narito ang ilan:

1. Pampublikong pagpapakita ng espirituwal na gawain (paglilimos, pananalangin, at pag-aayuno) para purihin ng mga tao (Mt. 6:2, 5, 16). Hindi naman sa hindi ka na dapat maglingkod sa harap ng iba, kundi huwag mo itong gawin para sa pagsang-ayon ng tao.

2. Pinapansin ang mga kamalian ng iba habang nagkukunwaring wala kang sariling kamalian (Mt. 7:5). Ito ang paglalarawan ng puwing at ng tahilan (o ang maliit na kusot at ang 2x4 na kahoy). Hindi ka mapagkunwari dahil sinusubukan mong tulungan ang isang kapwa Kristiyano na may nakakaabalang puwing sa mata, kundi dahil nagkukunwari kang eksperto at wala kang sariling problema.

3. Mukhang sineseryoso ang mga bagay ng Diyos pero ang totoo ay ginagamit ito para bigyang-katwiran ang makasariling pamumuhay (Mt. 15:4-9).

4. Nagkukunwaring interesado sa kalooban ng Diyos para sa hinaharap pero walang interes na gawin talaga ang kalooban ng Diyos sa kasalukuyan (Mt. 16:1-4).

5. Ipinapahayag na ang Diyos ang kataas-taasang Panginoon ng iyong buhay pero may iba kang katapatan na mas inuuna mo kaysa sa Kanya (Mt. 22:15-22). Ipinakita ng paglalarawan ng Panginoon tungkol sa barya na kadalasan ay walang salungatan sa pagitan ng pananagutan sa pamahalaan at sa Diyos.

6. Sa Matthew 23 ay may sunud-sunod na “sa aba ninyo” laban sa mga mapagkunwari (vv. 13, 14, 15, 23, 25, 27, 29). Kabilang dito ang: nagsasabing kinakatawan nila ang Diyos pero sila mismo ang hadlang sa iba na lumapit sa Kanya; ginagamit ang mahahabang pampublikong panalangin bilang balatkayo sa makasariling pamumuhay; maselan sa maliliit na bagay pero binabalewala ang malalaking usapin; metikuloso sa panlabas na anyo pero hindi sa panloob na katotohanan; at mapanuri sa mga naunang henerasyon habang inuulit ang kanilang mga kasalanan.

7. Sinasabing naniniwala ka sa pagdating ng Panginoon pero namumuhay ka na parang hindi ito mangyayari kailanman (Mt. 24:45-51).

Sa isang mundong puno ng mga peke, tulungan nawa tayo ng Diyos na maging totoo. “Kung nalalaman ninyo ang mga bagay na ito, mapapalad kayo kung inyong gawin.”

127 Taon na ang Nakararaan (Pebrero-Marso 1998)

Mula sa Uplook, Pebrero-Marso 1998. Artikulo.

Isa sa mga unang Assembly conference sa North America?

Ang kauna-unahang isyu (Enero 1881) ng The Barley Cake, ang unang assembly magazine sa North America, ay nagbalita tungkol sa ikalimang Hamilton, ON, conference. Mahihinuha na ang una ay ginanap noong 1877.

Ang pagtatasa sa conference, sa tuwirang istilo ng editor na si Donald Ross, ay sumunod sa isyu ng Pebrero:

“Maraming Kristiyano mula sa probinsya ang nagtipon, kasama ang ilan mula sa States, at sa kabuuan ay mas malaki ang mga pagtitipon kaysa sa alinmang naunang pagkakataon. Marami ang dumating na may malaking pag-asa, at hindi sila nabigo. Umuwi silang nagsasabi: ‘Ito na ang pinakamagandang Conference na napuntahan namin.’ Ang iba naman na malayo ang puso sa Panginoon at hindi nila alam, o alam man ay hindi lubos, ay natuklasan kung nasaan sila, at nagbalik sa Kanya na kanilang nilayuan. Ang iba pa, na hindi payak ni mapagpakumbaba, kundi may inaalagaan at pinanghahawakang kung anong bagay na hindi makatagal sa mapanuring Salita ng Diyos, sa halip na mapagpala at mapanariwa, ay nakipaglaban sa bawat pulgada ng kanilang kinatatayuan, at nagdanas ng di-masukat na kawalan sa kasalukuyan, at marahil ay hanggang sa malayong hinaharap. Kakila-kilabot na

bagay ang mapunta sa kalagayang hindi mapagpala ng Diyos ang Kanyang sariling bayan.

“Kung minsan ay dumating ang Salita ng Diyos nang may dakilang kapangyarihan, sumisiyasat at sumusubok, pero kasabay nito ay umaakay palabas tungo sa buhay at kalayaan ng Diyos. Sabay na nangyayari ang paglilinis at ang pagpapakain. ‘Kay buti ng Diyos na aming sinasamba.’

Kasunod ng matalas na pagsusuring ito, tinalakay ng editor ang kabutihan ng bukas na plataporma kumpara sa nakaayos na programa, at sinabi niyang kung ang ministeryo ay hindi inihanda sa mismong araw ng conference, gaya ng mana, ito'y uuod at babaho! Pagkatapos ay nagpatuloy siya:

“Ang pulong noong Sabado ng hapon ay para sa mga ulat tungkol sa gawain ng Diyos, at napakainteresante. May mga nagbagong-loob sa lahat ng dako, at may mga panawagan para sa mga manggagawa sa Ebanghelyo mula sa maraming lugar, dahil nagbubukas ang bansa para sa katotohanan. Pero kakaunti lang ang mga manggagawang papasok sa bukid. Ang ilan ay wala sa tamang kalagayan ng kaluluwa para sa gawain, at ang ilan ay naaakit sa magandang pagkakataong kumita ng pera, at iyon ang pinapasok nila, habang ang pinakamarami ay parang hindi na tumataas kailanman sa kanilang kapaligiran, at siyempre, ang ilan ay walang natatanging kaloob para sa gawain, dahil hindi ninais ng Diyos na ang buong katawan ay maging bibig, bagaman kadalasan ang kakulangan ng manggagawa ay bunga ng mababang espirituwalidad…

“Ang huling Gospel Meeting ay ginanap sa ‘Grand Opera House,’ isang bagong tayong gusali na kasya ang 1500,

pero nang gabing iyon, sa dami ng dagdag na upuan at mga nakatayo, walang duda na nasa pagitan ng 1800 at 2000 ang tao. Sa sobrang dagsa, kinailangang isara ang mga pinto dalawampung minuto bago ang oras. Daan-daan ang umuwi, at marami ang nanatili sa kalye sa lamig at niyebe, at sila'y pinangaralan sa ilalim ng bubong ng langit. Ilan ang nagpahayag na tinanggap nila si Cristo sa huling pulong na iyon. Ipinaalam na magkakaroon ng katulad na pulong sa sumunod na gabi ng Araw ng Panginoon sa parehong lugar, na napuno rin.

Ganito nagtapos si G. Ross: “Ang mga Hamilton Conference na ito ay naging napakalaking pagpapala sa bayan ng Panginoon, at tiyak na magpapatuloy ito, hangga't may kalayaang ipangaral nang buo ang lahat ng katotohanan ng Diyos, pero kung magkakaroon man ng pagsisikap na pumili ng katotohanan, at magsalita lamang ng mga bagay na babagay sa ‘magagalang na tainga’ o sa mga Kristiyanong malahininga o baluktot, agad na mawawala ang kapangyarihan. Ingatan nawa ng Panginoon ang mga paa ng Kanyang mga banal; at palakasin ang mga nanlulumo, ibangon ang mga nabuwal, atbp., sa pamamagitan ng Kanyang sariling mga isinugong lingkod.”

Maraming Pangalan at Titulo ng Panginoong Jesus (Pebrero-Marso 1998)

Mula sa Uplook, Pebrero-Marso 1998. Tsart.

Mula ngayon at magpakailanman ay pinaaalis ko sa aking puso ang aking mga pag-aalinlangan at takot, at sa mga kamay na iyon ay isinusuko ko ang aking buhay, mga kamay na may dalang katibayang napakabanal. — Isaac Watts

May-akda at Tagatapos ng pananampalataya (Heb. 12:2)

- —Pinagmulan ng walang hanggang kaligtasan (Heb. 5:9)

Pasimula (Col. 1:18)

- —ng paglalang ng Diyos (Rev. 3:14)

- —at ang wakas (Rev. 1:8; 21:6; 22:13)

Ipinanganak

- Panganay mula sa mga Patay (Rev. 1:5)

- Bugtong

- ng Ama (Jn. 1:14)

- Anak [ng Diyos] (Jn. 3:16; 1 Jn. 4:9)

Tinapay

- Tinapay mula sa langit (Jn. 6:32, 41, 50)

- Tinapay ng Diyos (Jn. 6:33)

- Tinapay ng buhay (Jn. 6:35)

- buhay na Tinapay (Jn. 6:51)

- tunay na Tinapay (Jn. 6:32, 35)

Pinakamainam [sa sampung libo] (Song of Sol. 5:10)

- —Pangulong Batong Panulok (Eph. 2:20; 1 Pet. 2:6)

- —Pangulong Pastor (1 Pet. 5:4)

Panganay

- —Panganay sa maraming magkakapatid (Rom. 8:29)

- —Panganay sa lahat ng nilalang (Col. 1:15)

- —Panganay mula sa mga patay (Col. 1:18)

Diyos (Jn. 1:1; Mt. 1:23; Rom. 9:5; 1 Tim. 3:16; Heb. 1:8)

- —Tinapay ng Diyos (Jn. 6:33)

- —Hinirang ng Diyos (Lk. 23:35)

- —Cristo ng Diyos (Jn. 12:34)

- —Kaloob ng Diyos (2 Cor. 9:15)

- —Kaluwalhatian ng Diyos (Isa. 60:1)

- —Diyos na aking Tagapagligtas (Lk. 1:47)

- —ang Makapangyarihang Diyos (Isa. 9:6)

- —aking Diyos (Jn. 20:28)

Higit na dakila kaysa...

- —kay Abraham (Jn. 8:53)

- —kay Jacob (Jn. 4:12)

- —kay John the Baptist (Mt. 11:11)

- —kay Jonah (Mt. 12:41)

- —sa templo (Mt. 12:6)

- —kay Solomon (Lk. 11:31)

Ulo (si Cristo nga) (Eph. 4:15)

- —Ulo ng lahat ng pamunuan at kapangyarihan (Col. 2:10)

- —Ulo ng Katawan, ang Iglesia (Col. 1:18)

- —Ulo ng bawat lalaki (1 Cor. 11:3)

- —Ulo ng panulok (Ps. 118:22; Mt. 21:42)

Ang Banal [at ang Matuwid] (Acts 2:27; 3:14)

- —Banal ng Diyos (Mk. 1:24)

- —Banal ng Israel (Isa. 41:14)

AKO NGA (Jn. 8:24, 58)

- —Ako ang Tinapay ng Buhay (Jn. 6:35)

- —Ako ang Ilaw ng Sanlibutan (Jn. 9:5)

- —Ako ang Mabuting Pastor (Jn. 10:11)

- —Ako ang Pintuan (Jn. 10:9)

- —Ako ang Muling Pagkabuhay at ang Buhay (Jn. 11:25)

- —Ako ang tunay na Puno ng Ubas (Jn. 15:1)

- —Ako ang Daan (Jn. 14:6)

Hari (Zech. 14:16)

- —Hari ng anak na babae ng Zion (Jn. 12:15)

- —Hari ng kaluwalhatian (Ps. 24:10)

- —Hari ng Israel (Mt. 27:42; Jn. 1:49)

- —Hari ng mga Judio (Mt. 2:2; Mk. 15:2; Jn. 19:19)

- —Hari ng mga hari (Rev. 17:14; 19:16)

- —Hari ng kapayapaan (Heb. 7:2)

- —Hari ng katuwiran (Heb. 7:2)

- —Hari ng mga banal (Rev. 15:3)

Ilaw (Jn. 12:35)

- —dakilang Ilaw (Isa. 9:2)

- —Ilaw na tatanglaw sa mga Gentil (Isa. 42:6; Lk. 2:32)

- —Ilaw ng mga tao (Jn. 1:4)

- —Ilaw ng sanlibutan (Jn. 9:5)

- —tunay na Ilaw (Jn. 1:9)

Panginoon [at Tagapagligtas] (1 Cor. 12:3; 2 Pet. 1:11)

- —Panginoon ng [sa ibabaw ng] lahat (Acts 10:36; Rom. 10:12)

- —Panginoon ng mga patay at ng mga buhay (Rom. 14:9)

- —Panginoon ng kaluwalhatian (1 Cor. 2:8)

- —Panginoon ng mga panginoon (Rev. 19:16)

- —Panginoon ng kapayapaan (2 Thess. 3:16)

- —Panginoon ng aanihin (Mt. 9:38)

- —Panginoon ng Sabbath (Lk. 6:5)

Tao (Jn. 19:5; Acts 17:31; 1 Tim. 2:5)

- —Taong puspos ng kapighatian (Isa. 53:3)

- —ang Taong si Cristo Jesus (1 Tim 2:5)
- —Ikalawang Tao (1 Cor. 15:47)
- —Anak ng Tao (Mk. 10:33)

Prinsipe [at Tagapagligtas] (Acts 3:15; 5:31)

- —Prinsipe ng Kapayapaan (Isa. 9:6; 2 Thess. 3:16)
- —Prinsipe ng mga hari sa lupa (Rev. 1:5)

Binhi

- —Binhi ni Abraham (Gal. 3:16, 19)
- —Binhi ni David (2 Tim. 2:8)
- —Binhi ng babae (Gen. 3:15)

Pastor

- —Pastor at Obispo ng mga kaluluwa (1 Pet. 2:25)
- —Pangulong Pastor (1 Pet. 5:4)
- —Mabuting Pastor (Jn. 10:11, 14)
- —Dakilang Pastor (Heb. 13:20)

Anak (Isa. 9:6; 1 Jn. 4:14)

- —ni Abraham (Mt. 1:1)
- —Anak ni David (Mt. 9:27; 15:22; 20:30)
- —Anak ng [buhay na] Diyos (Mt. 4:3, 6; 16:16)
- —Kanyang mahal na Anak (Col. 1:13)
- —Kanyang sariling Anak (Rom. 8:32)
- —Aking [Minamahal na] Anak (Ps. 2:7; Mt. 17:5)
- —bugtong na Anak [ng Diyos] (Jn. 1:18; 3:16)
- —Anak ng Pinagpala (Mk. 14:61)

- —Anak ng Kataas-taasan [Pinakamataas] (Mk. 5:7)
- —Anak ng Ama (2 Jn. 3)
- —ni Joseph (gaya ng akala ng mga tao) (Jn. 1:45)
- —Anak ng Tao (Mt. 16:27; 20:28; Lk. 6:5)
- —Anak ni Mary (Mk. 6:3)

Bato

- —Pangulong batong panulok (Eph. 2:20; 1 Pet. 2:6)
- —buhay na Bato (1 Pet. 2:4)
- —Batong katitisuran (1 Pet. 2:8)

Salita (Jn. 1:1)

- —Salita ng Diyos (Rev. 19:13)
- —Salita ng Buhay (1 Jn. 1:1)

Bukal ng Matamis na Tubig (Abril 1998)

Mula sa Uplook, Abril 1998. Editoryal.

Isang maliit na bahagi ng katawan—malaking gulo o malaking pagpapala

Sa palagay ko, lahat tayo ay natuto sa mahirap na paraan na may dala tayong makapangyarihang puwersa saanman tayo magpunta. Madalas ay nakahiga lang ito roon, tahimik, parang walang panganib. Kasing-walang panganib ng isang makamandag na ahas sa damuhan, sabi ni James (3:8)! Isinulat ni Philip Burrows Strong sa anyong tula ang karunungan ng mga sinaunang tao tungkol sa dila:

> *“Ang dilang walang buto, maliit at mahina,*
> *Ay kayang dumurog at pumatay,” sabi ng Griyego.*
> *“Mas maraming tao ang pinupuksa ng dila,”*
> *Giit ng Turko, “kaysa sa espada.”*
> *Samantalang ang pantas na Arabo ay nagtuturo:*
> *“Ang malaking imbakan ng dila ay ang puso.”*
> *Ang banal na manunulat ang nagpuputong sa lahat:*
> *“Ang nag-iingat ng kanyang dila ay nag-iingat ng kanyang kaluluwa.”*

Ang matalinong pananalita ay isa sa mga kakayahang nagtatangi sa atin, kasama ng mga anghel, bilang espesyal na nilalang ng Diyos. Totoo, ang matataas na uri ng hayop ay nag-uusap sa isa't isa sa limitadong paraan, pero tayo ay nakapagpapahayag ng kaisipan sa pamamagitan ng binibigkas na salita. Sa ganitong paraan, puwede nating gamitin ang ating mga bahagi ng

katawan (at lalo na ang isang ito) bilang kasangkapan ng katuwiran o ng kalikuan (Rom. 6:13).

Kay tamis ng tubig na maaaring umagos mula sa isang dilang itinalaga sa Diyos! Kay laking nagliligtas ng kaluluwa ang ilog ng ebanghelyo para sa isang naghihingalong anak ng alabok. Kay nakakapanariwa ang pagpapalakas-loob sa isang tuyot na buhay. Isipin ang panalangin ng pasasalamat ni Hannah (1 Sam. 2), at ang mga awit ni David ng kagalakan sa Diyos, at ang mga klasikong pamamagitan ni Paul para sa mga banal. Pero kay pait ng mga bukal ng poot at masamang hangarin at maliit na inggit. Halos malasahan ko ang matigas, parang bakal na pait sa likod ng aking lalamunan habang isinusulat ko ang mga salitang ito.

Sa pagsasalita ni James tungkol sa dila, inilalarawan niya ito bilang renda sa bibig ng kabayo para magamit sa pagpapasunod sa buong katawan (3:3). Para itong timon ng barko na sumusunod sa kontrol ng kapitan at, kahit maliit, ay nakagagawa ng malalaking pagbabago, sa kabila ng salungat na mga puwersa (v. 4). O maaari itong maging gaya ng maliit na kislap na nagdudulot ng sunog sa gubat na hindi na makontrol (vv. 4-5), o isang makamandag na ahas na nagtuturok ng nakamamatay na kamandag sa mga walang kamalay-malay (vv. 7-8). Maaari itong mamunga, pero ang bunga lamang na tumutubo mula sa partikular na uri ng ugat na iyon. Ang uri ng salitang inihahasik natin ay siya ring uri ng salitang inaani natin (Lk. 6:38; Mt. 5:7).

Pagkatapos ay binigyan tayo ni James ng di-inaasahang liko. Isinulat niya: “Diyan ay ating pinupuri ang Panginoon at Ama; at diyan ay ating sinusumpa ang mga tao…Sa bibig ding yaon ay nagmumula ang pagpapala at

ang sumpa” (vv. 9-10). Pero nagpatuloy siya: “Nilalabasan baga ang bukal sa iisang butas ng matamis at mapait?” (v. 11). Malinaw na Hindi ang sagot. Hindi maaaring lumabas ang matamis at mapait na tubig sa iisang bukal. Pero hindi ba maaaring lumabas ang pagpapala at ang sumpa sa iisang bibig? Iyan mismo ang punto! Kapag pinaghalo mo ang matamis at maalat na tubig, ano ang makukuha mo? Kaunti ng pareho? Puro matamis? Hindi. Sinisira ng mapait na tubig ang matamis. Ganoon din sa ating dila. Nasisira ng kapaitan ang tinatangkang pagpapala. Nawa'y ang impluwensiyang umaagos mula sa ating buhay ay patamisin ng ilog na walang tigil na umaagos mula sa trono ng Diyos.

Matagal na naming napagpasyahang bumuo ng isang Uplook tungkol sa pagsamba—ang pinakamataas na gamit ng dila. Nagkataon na kasabay ito ng pagdating ng mga sagot sa aming renewal notices. Halos lahat ng sulat ay nakapagpapalakas-loob, at lubos kaming nagpapasalamat sa inyong makabuluhang mga mungkahi, mababait na salita, praktikal na pakikipagkapwa, at mga panalangin.

Mayroon din namang iba na iba ang lasa, siyempre. Inaasahan namin iyon. Alam naming kasama iyon sa trabaho. Ang Gettysburg Address ni Lincoln ay tinawag ng Chicago Times na “mga hangal, matamlay at parang hugasan ng pinggan na pananalita.” Ang pagtugtog ni Beethoven ay inilarawan na “maingay, hindi natural, sobra sa pedal, at magulo.” Medyo kahawig ng isa o dalawang sulat na natanggap ko, maliban na ang sa akin ay hindi ganoon kahinahon.

Gayunman, dapat tayong matuto sa ganitong pagsaway. Hindi tayo laging sigurado na kaibigan ang sumusugat sa atin (Prov. 27:6), pero anumang nagpapakumbaba sa atin ay mabuti para sa atin. Pinapagalaw tayo nito sa tamang direksiyon (1 Pet. 5:6). Sabi ng Britanikong estadista na si Edmund Burke, “Ang sumasalungat sa akin at hindi ako winawasak ay nagpapalakas sa akin.” Pero medyo mas madali nating tanggapin ang pagtutuwid kapag alam nating may malasakit sa ating espirituwal na kapakanan ang taong nagtutuwid sa atin.

Sa ilang kadahilanan, naaalala ko ang sinabi ni General George Patton, “Buong buhay ko ay pinapuputukan ako. Madalas ay ng kaaway.” Mag-ingat ka sa paggamit ng iyong sandata.

Ang Heometriya ng Bilog (Abril 1998)

Mula sa Uplook, Abril 1998. Artikulo.

Ang henerasyon ng aking lolo't lola ay nagtitipon nang pabilog para magputul-putol ng tinapay. O talaga nga ba?

Noong bata pa ako, lagi kaming nakaupo nang pabilog para alalahanin ang Panginoon. O sila ang nakaupo nang pabilog—hindi pa ako kasama sa fellowship kaya nakaupo ako “sa likod” kasama ng mga hindi pa tinatanggap ng assembly.

May malinaw na “loob” at “labas” sa assembly noong mga panahong iyon. At alam namin kung sino ang nasa loob at sino ang hindi. Kapag hindi ka “nasa loob,” nasa upuan ka ng mga walang-alam, kung saan makapagmamasid ka pero hindi makalalahok. Hayaan ninyong ikuwento ko ang aking napagmasdan.

Una, napansin kong hindi bilog ang bilog, o ganoon ang tingin ko. Mukha itong parisukat. Ang bilog kasi, ayon sa depinisyon ni Webster, ay “isang saradong patag na kurba na ang bawat punto ay magkakapareho ang layo sa isang nakapirmang punto sa loob ng kurba.”

Pero baka hindi naman mali ang mga matatanda noon. Hindi nila tinutukoy ang puwesto ng kanilang mga upuan, kundi ang puwesto ng kanilang mga puso! At ang kanilang mga puso ay pare-pareho naman pala ang layo mula sa Gitna.

Napansin ko rin ang paggalang ng mga nasa bilog. Habang umuupo sila sa kanilang puwesto (karaniwan ay labinlimang minuto o higit pa bago opisyal na

magsimula ang pulong), tahimik silang nagbabasa ng Biblia, o nakapikit habang nagbubulay-bulay. Nakatingkayad pa nga sila papunta sa kanilang upuan sa sahig na linoleum. Paggalang ang salitang pumasok sa isip ko. Pakiramdam ko'y nakaupo ako sa silid-hintayan ng langit, sumisilip sa loob.

Naaalala ko ang galing ng pananalita ng mga lalaking nananalangin. Hindi iyon pakunwaring kabanalan o pagpapanggap. Karamihan sa mga mananampalataya sa aming lokal na assembly ay mga ordinaryong manggagawa; marami ang hindi nakapag-aral lampas sa ikawalong grado. Maaaring hindi sila pamilyar sa mga klasiko, pero kabisado nila ang Salita, at alam nila ang daan papasok sa Kabanal-banalang Dako.

Naaalala ko ang awitan, medyo mas mabagal kaysa sa gusto ko, pero taos-puso at totoo. Naaalala ko rin ang mga luha. Mga lalaking manggagawa na makakalyo ang kamay at malambot ang puso ay napapaiyak, saka uupo, hindi na matapos ang kanilang panalangin. Hindi ko malilimutan ang mga alaalang iyon.

Iyan ang isang dahilan kung bakit ako at ang aking pamilya ay nagtitipon kasama ng ibang mga banal sa paligid ng isang mesa na may tinapay at alak bawat linggo para alalahanin Siya. At nasa gitna ang ating Panginoon.

Isang Napakagandang Galeriya ng mga Larawan (Abril 1998)

Mula sa Uplook, Abril 1998. Tsart.

Inilalarawan si Cristo sa bawat kulay ng paleta ng buong sansinukob. (Hindi ito kumpletong listahan!)

Mahiwaga

- Ang Pangalang Siya Lamang ang Nakaaalam (Rev. 19:12)

Mga Kaugnayan

- Ang Anak. Sino ang tumawag sa Kanya nang ganito?
- Ang Diyos Ama (Mt. 17:5)
- Ang Espiritu sa pamamagitan ng Salita (Mk. 1:1-11)
- Ang Panginoong Jesus Mismo (Jn. 10:36)
- Gabriel (Lk. 1:35; 2:11)
- John the Baptist (Jn. 1:34)
- Ang mga alagad (Mt. 14:33)
- Paul (Acts 9:20)
- Martha (Jn. 11:27)
- Ang nagbantay sa pagpatay sa Kanya (Mk. 15:39)
- mga demonyo (Mk. 3:11; 5:7)
- Ang Sanggol (Lk. 2:12)
- Ang Batang Musmos (Mt. 2:20)
- Ang Taong si Cristo Jesus (1 Tim. 2:5)

- Ang Lalaking Ikakasal (Mt. 9:15)
- Panganay sa Maraming Magkakapatid (Rom. 8:29)

Astronomiya

- Ang Araw ng Katuwiran (Mal. 4:2)
- Ang Tunay na Ilaw (Jn. 1:9)
- Ang Tala sa Umaga (Rev. 2:28)
- Ang Bukang-liwayway mula sa Itaas (Lk. 1:78)

Botanika

- Ang Ugat at Supling ni David (Rev. 22:16)
- Ang Sanga (Zech. 6:12)
- Ang Tunay na Puno ng Ubas (Jn. 15:1)
- Ang Butil ng Trigo (Jn. 12:24)
- Isang Halamang Bantog (Ezek. 34:29)
- Ang Rosas ng Sharon (Song of Sol. 2:1)
- Ang Liryo sa mga Libis (Song of Sol. 2:1)
- Isang Bigkis ng Mira (Song of Sol. 1:13)
- Isang Kumpol ng Bulaklak ng Henna (Song of Sol. 1:14)
- Unang Bunga ng mga Nangatulog (1 Cor. 15:20)

Wika

- Ang Salita (Jn. 1:1)
- Ang Alpha at Omega (Rev. 1:8)

Soolohiya

- Ang Kordero ng Diyos (Jn. 1:29)
- Isang Uod, at Hindi Tao (Ps. 22:6)

- Ang Leon ng Lipi ng Judah (Rev. 5:5)

- Maya na Nag-iisa sa Bubungan, Kuwago sa Disyerto, Pelikano sa Ilang (Ps. 102:6-7)

- Tupang Tahimik sa Harap ng mga Manggugupit sa Kanya (Isa. 53:7)

- Usa sa Umaga (Ps. 22, pamagat)

Heolohiya

- Batong Tinibag nang Hindi sa Kamay, na Naging Bundok (Dan. 2:34)

- Ang Batong Katitisuran at Batong Pambuwal (1 Pet. 2:8)

Mga Ideyal o mga Ganap na Katotohanan

- Ang Daan, ang Katotohanan, ang Buhay (Jn. 14:6)

- Ang Larawan ng Diyos na Hindi Nakikita (Col. 1:15)

- Ang Kaningningan ng Kanyang Kaluwalhatian (Heb. 1:3)

- Ang Karunungan at Kapangyarihan ng Diyos (1 Cor. 1:24)

- Ang Buong Kapuspusan ng Pagka-Diyos sa Anyong Katawan (Col. 2:9)

- Siya Rin (Heb. 1:12)

Arkitektura

- Isang Pakong Ibinaon sa Matibay na Dako (Isa. 22:23-24)

- Ang Nagtayo (Heb. 3:3)

- Isang Matibay na Saligan (Isa. 28:16)

- Pangulong (susing) Bato sa Panulok (Ps. 118:22)

- Ang Templo (Rev. 21:22)

- Ang Karpintero (Mk. 6:3)

- Ang Kanyang Laman, ang Tabing (Heb. 10:20)

- Ang Pintuan (Jn. 10:9)

Pagkahari

- Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon (Rev. 19:16)

- Ang Hukom (Acts 17:31)

- Isang Setro mula sa Israel (Num. 24:17)

- Ang Huling Adam (1 Cor. 15:45)

- Ang Ulo (Col. 2:10)

- Ang Pinakamainam sa 10,000 (Song of Sol. 5:10)

- Isang Gobernador (Mt. 2:6)

- Watawat ng mga Bayan (Isa. 11:10)

- Isang Prinsipe at Tagapagligtas (Acts 5:31)

- Isang Gobernador (Mt. 2:6)

Heograpiya

- Ang Kanyang Anyo ay gaya ng Lebanon (Song of Sol. 5:15)

- Shiloh (Gen. 49:10)

- Ang Lilim ng Malaking Bato sa Lupaing Pagod (Isa. 32:2)

- Hari ng Salem (Heb. 7:2)

- Ulang Dumidilig sa Lupa (Ps. 72:6)

- Ang Nazareno (Mt. 2:23)

Pagkain

- Ang Tinapay (Jn. 6:33)

- Ang Kordero ng Paskuwa (1 Cor. 5:7)

Militar

- Pinuno ng Hukbo ni Jehovah (Josh. 5:14-15)

- Ang Makapangyarihan sa Lahat (Rev. 1:8)

- Ang Pinuno ng Kaligtasan (Heb. 2:10)

- Ang Tagapagpalaya (Rom. 11:26)

- Ang Panang Pandigma (Zech. 10:4)

- Isang Pinakinis na Palaso (Isa. 49:2)

- Ulo ng Lahat ng Pamunuan at Kapangyarihan (Col. 2:10)

Medisina

- Ang Dakilang Manggagamot (Lk. 5:31)

- Isang Balsamo sa Gilead (Jer. 8:22)

- Isang Espiritung Bumubuhay (Nagbibigay-buhay) (1 Cor. 15:45)

- Ang Diyos na Nagpapagaling (Mt. 8:7)

Opisyal

- Ang Dakilang Punong Saserdote (Heb. 4:14)

- Ang Tagapamagitan (1 Tim. 2:5)

- Ang Hukom-Tagapamagitan (Job 9:33)

- Ang Namamagitan sa Panalangin para sa Atin (Heb. 7:25)

- Ang Kaaliwan ng Israel (Lk. 2:25)

- Ang Tagapanagot (Heb. 7:22)

- Ang Nangunang Pumasok para sa Atin (Heb. 6:20)

- Manunubos (Isa. 59:20)

- Ministro ng Santuwaryo (Heb. 8:2)

- Ang Pampalubag-loob (Luklukan ng Awa) (Rom. 3:25)

- Ang Gumawa ng Testamento (Heb. 9:16-17)

- Ang Amen (Rev. 3:14)

- Ang May-akda at Tagatapos ng Pananampalataya (Heb. 12:2)

- Ang Tapat na Saksi (Rev. 1:5)

Maliliit na Tao? (Mayo 1998)

Mula sa Uplook, Mayo 1998. Editoryal.

Gaano ba talaga tayo kahalaga sa malawak na plano ng lahat ng bagay?

Sinasabi ni Paul na Apostol: “Sila na sinusukat ang kanilang sarili sa kanilang sarili, at inihahambing ang kanilang sarili sa kanilang sarili, ay hindi matatalino” (2 Cor. 10:12). Sa madaling salita, malayong-malayo sa tama ang panukat ng tao. Ang pagtingin sa ating mundo mula sa kalawakan ay tumutulong na ituwid ang ating pag-iisip, gaya ng napansin ni David nang tingnan niya ang mga parola ng langit sa walang-dalampasigang dagat ng kalawakan sa pagitan ng mga bituin: “Pagka aking binubulay ang iyong mga langit…ano ang tao?” (Ps. 8:3-4).

Sa kamakailang Olympics sa Nagano, Japan, ang mga gintong medalya, ang palakpak ng mundo, at ang mga kontratang milyun-milyong dolyar ay napunta sa mga tumalo sa kanilang kalaban nang ilang libong bahagi lang ng isang segundo. Hindi natin minamaliit ang dedikasyon, kasanayan, at tapang ng mga skater na tumatalon nang ilang talampakan sa hangin at umiikot nang ilang beses habang ginagawa iyon. Pero dapat tandaan na ang galing na iyon ay naisagawa sa isang planetang pinaiikot ng ating Panginoon sa axis nito nang mga 1,000 milya bawat oras. Naglalakbay din ang Daigdig paikot sa araw nang 66,600 milya bawat oras, at tinatahak ang 595 milyong milya paikot sa araw sa loob ng isang taon.

Pero ang buong solar system natin ay humahagibis din sa kalawakan. Ang Milky Way, ang hukbo ng mga bituin na kasama nating naglalakbay, ay umiikot din sa gitna nito nang 558,000 mph. (Kahit ganoon, tinatayang aabutin ang ating araw ng mga 250 milyong taon para makaikot nang isang beses.)

Sapat na para malula ka nang husto! Pero hindi naman, siyempre. Ang mga taong hindi makatiis sa paggalaw ng bangkang marahang umuuga sa pantalan ay mahimbing na nakakatulog sa isang kama na umiikot, umiinog, at humahagibis sa kalawakan sa napakatinding bilis.

Dapat ay nakapagpapakumbaba man lang sa atin na, mula sa isang daang milya sa kalawakan (isang maliit na hakbang lamang), hindi mo makikita ang pagkakaiba ng isang world-class na skier na gumagawa ng record-breaking na talon mula sa gilid ng bundok at ng isang pulgas na tumatalon papunta sa balahibo ng alaga mong hayop (ang pulgas na 1/8 pulgada ay kayang tumalon nang 13 pulgada, katumbas ng isang lalaking 6 na talampakan na tumatalon nang 624 talampakan mula sa pagkakatayo!).

Pero sa kabila ng lahat ng ito, sineseryoso tayo ng walang hanggang Diyos, higit pa kaysa sa pagseseryoso natin sa ating sarili at sa iba.

Gaya ng sabi ni David, dinalaw Niya tayo. Siya'y ipinanganak ng isang babae, nakibahagi sa laman at dugo, ginawang kagaya ng Kanyang mga kapatid! Hindi lang Siya pumasok sa ating napakaliit na mundo, na parang Lilliput, pumasok Siya sa mismong pagkatao. Higit pa riyan, namuhay Siya sa karalitaan, nagtrabaho sa isang abang hanapbuhay, pagkatapos ay namuhay na parang walang tahanan (walang mapagpahingahan ng

Kanyang ulo), at hinayaan Niyang maliitin Siya ng maliliit na nilalang na ito na Kanya ring nilikha, kaya “Siya'y inaring walang kabuluhan.”

Pero hindi iyan ang katapusan ng kuwento. Sa halip na sunugin ang buong planeta hanggang maging abo, ang Dakilang Iyon, sa pamamagitan ng krus, ay “ginawa tayong karapatdapat na makabahagi sa mana ng mga banal sa liwanag” (Col. 1:12-13). Kaya sa susunod na matukso kang maliitin ang isa sa Kanyang maliliit, alalahanin mo kung sino talaga sila:

1. Mga tumanggap ng buhay mula sa Diyos sa di-masukat na halaga ng kamatayan ng Anak ng Diyos, ang pinakamalaking halagang naibayad kailanman para sa anumang bagay (Jn. 3:16-17).

2. Mga miyembro ng maharlikang pamilya ng langit, ang mga magiging tagapamahala ng sansinukob sa hinaharap (1 Cor. 6:2-3; Rev. 22:5).

3. Ang mga imbakan ng bawat espirituwal na pagpapalang maipagmamalaki ng langit (Eph. 1:3).

4. Nakatakdang ikasal sa pinakakahanga-hangang Lalaki sa sansinukob, para maging layon ng Kanyang mapagmahal na pag-aaruga magpakailanman (Rev. 19:7). Sa kuwentong ito, at dito lamang, maisusulat: “At sila'y namuhay nang maligaya magpakailanman.”

5. Ang mga halimbawang ginagamit ng Diyos para turuan ang di-nakikitang mundo ng mga espiritu na alam talaga Niya ang Kanyang ginagawa (Eph. 3:10).

6. Ang mga tagapagmana ng kaharian. “Huwag kang matakot, munting kawan,” sabi ng Mabuting Pastor, “sapagka't minagaling ng inyong Ama na ibigay sa inyo ang kaharian” (Lk. 12:32).

7. Mga pinagkakatiwalaan ng langit (Eph. 1:9), mga kaibigan ng Diyos ng mga Panahon, na malayang makalalapit anumang oras sa Kanyang silid-trono.

Maliliit na tao sa pamilya ng Diyos? Hindi sa Kanyang paningin! Maglalakas-loob ba akong sipiin ang mga salitang ito? Ang pinakamaliit sa Kanyang mga banal ay kabilang sa bilang ng mga “kapuspusan niyaong pumupuspos sa lahat sa lahat” (Eph. 1:23).

Isang Kagat sa Aking Puso (Hunyo 1998)

Mula sa Uplook, Hunyo 1998. Editoryal.

Iba ang matikman ang nakaraan, pero hintayin mo hanggang matikman mo ang hinaharap!

Taong 1968 noon. Unang beses na bumisita ang tatay ko “pauwi” sa Scotland matapos ang 23 taong pagkawala. Bilang pamilya, nakasama kami sa kanyang paglalakbay sa daan ng mga alaala. May ilang bagay na nagbago. Tumayo kami sa isang maliit na burol sa lugar na tinatawag na Green Knowe, at tumanaw sa dating mga kaakit-akit na parang ng kabataan ng aking ama. Halatang aasa na lang siya sa masasayang alaala, dahil ang kasalukuyang realidad ay isang malawak na paradahan, isang batis na barado ng basura, at isang gusaling paupahan.

Pero may ilang bagay na tila nakaligtas sa paglipas ng mga taon. Ang mga burol na may nakakalat na tupa. Ang tabing-dagat sa Largs; pati na ang parehong pamilya na nagpapaupa ng bangka sa mga batang lalaking gustong subukang mangisda sa Firth of Clyde.

At naroon ang Shawlands Academy sa Glasgow, kung saan nag-aral si Dad noong bata pa siya. Kita naming napakahalaga sa kanya na makabalik doon. Hindi namin alam ang lahat ng dumaan sa isip niya habang nakatayo kami sa harap ng malulungkot na kulay-abong gusali. Pero ibinahagi niya sa amin ang isang masayang alaala ng malalayong araw na iyon. Natikman namin ang nakaraan. Medyo, ganoon.

Ang Ice Cream Slider. Ang masarap na paraan ng pagpapadausdos ng ice cream sa lalamunan sa pagitan ng dalawang manipis na wafer (2x4 pulgada), na nagiging Double Nugget kapag ipinares sa marshmallow at isinawsaw sa tsokolate. Karaniwang meryenda ang slider sa Scotland, sabi sa amin, habang inaakay kami ng aking ama sa kanto mula sa paaralan. Tingnan natin…oo…nandiyan pa!

Ramdam namin ang tumitinding pananabik habang binabaybay namin ang Pollokshaws Road papunta sa isang maliit at ordinaryong tindahan ng diyaryo. “Ang slider dito ang may pinakamasarap na ice cream. Nadadaanan ko ito pauwi galing eskuwela.” Sa halagang dalawang penny, natatakpan ng maliliit na batang lalaki ang isang araw ng walang katapusang mga detalye, mga pagsusulit, at mga gurong sobrang istrikto ng isang malamig at nakakapreskong slider.

Siyempre, kailangang may tig-isa kaming lahat. At hindi nagtagal ay nakatayo na kami ulit sa labas sa sikat ng araw, bawat isa ay may hawak na slider—ang slider ng lahat ng slider. Nasa loob pa ng tindahan si Dad at nagbabayad para sa pirasong ito ng kasaysayan (at walang dudang nagkukuwentuhan sila ng tindera tungkol sa magagandang araw noong araw).

Hindi na kami makapaghintay. Nagsisimula nang matunaw ang ice cream. Dinilaan ko ito. A-a-ano 'yon?!

Lagi kong pinagdududahan kung mapagkakatiwalaan ang panlasa ng isang bansang gustong-gusto ang mainit na utak ng buto sa tinapay, blood pudding, ang lining ng bituka ng baka—na itinaas pa ang sikmura ng tupa bilang pambansang monumento. Ngayon ay nakumpirma ko na. Ang pangit ng lasa ng slider! Sabay-

sabay naming nalaman iyon, saktong palabas na ang nakangiting tatay ko, umaasang malaman kung paano namin tinatamasa ang lasang ito ng kanyang kabataan.

Kung ito ang lasa ng kanyang kabataan, mahirap pala ang pinagdaanan niya! Gusto niyang malaman kung ano ang tingin namin. Kumusta? Ano ang sasabihin namin? Hirap na hirap na nga kaming gawing ngiti ang aming baluktot na mga labi.

Mabuti na lang at hindi na siya nakapaghintay ng sagot, at tinikman ang sa kanya. Hindi maganda ang tanawin. Tiningnan niya ang meryenda na parang sinampal siya nito. Dinaya siya. Ninakawan siya. Magaspang at maasim ang mga ito. May nangyaring mali.

Nang maglaon ay nakatikim kami ng mga slider na hindi sira, at masarap ang mga ito. Pero hindi na pareho. Lumipas na ang sandali; napilitang humarap sa realidad ang nostalgia. Maligayang pagdating sa totoong mundo. Puwedeng umasim ang mga bagay sa paglipas ng panahon.

Malinaw na ang panlasa ay higit pa sa impormasyong naglalakbay mula sa ating mga receptor cell sa glossopharyngeal nerve papunta sa ating utak. May panlasa rin ang kaluluwa. Alaala. Imahinasyon. Pagpapahalaga sa kagandahan. Konsiyensiya. Sa mga ito natin natitikman ang karanasan.

May mga panlasa sa buhay na natututunan. “Oh inyong tikman at tingnan na ang Panginoon ay mabuti” (Ps. 34:8). “Pagkatamis ng iyong mga salita sa aking panlasa! oo, matamis kay sa pulot sa aking bibig!” (Ps. 119:103). Siya at ang Kanyang Salita ay hindi kailanman aasim sa iyo. At kung masarap na ngayon, ano pa kaya ang lasa ng langit?

Mabuting alalahanin ang tamis ng ating espirituwal na kabataan, ang masasayang panahon sa unang pamumukadkad ng ating buhay-Kristiyano. Maaaring hindi ka na makabalik, pero puwede kang magpatuloy dala ang matatamis na alaala ng di-nagkukulang na kabutihan ng Diyos.

Dahil sa Pag-ibig sa Isang Kaluluwa (Agosto 1998)

Mula sa Uplook, Agosto 1998. Editoryal.

Ang ilog na umaagos mula sa mismong puso ng Diyos

Marami-rami sa Little Rock team ang nakaranas ng mainit na pagtanggap ng bayan ng Panginoon habang papunta sa outreach doon. Naalala namin ang mga salita ni John, na sabay na nagsalita tungkol sa mga manggagawa ng Panginoon na “nagsilabas dahil sa Pangalan, na walang tinanggap na anuman sa mga Gentil” (3 Jn. 7) at tungkol sa mga mananampalatayang tumutulong sa bayan ng Panginoon sa kanilang paglalakbay “sa paraang maka-Diyos,” o “karapatdapat sa Dios” (v. 6), ibig sabihin, ang paraan ng pagtrato mo sa Diyos kung Siya ay makituloy sa bahay mo. Nakita naming kumikilos ang pag-ibig sa paghahanda ng mga kuwarto, paghahain ng pagkain, paglilinis pagkatapos, at pagbibigay pa sa amin ng mga regalo ng pakikipagkapwa! Sino pa ang gagawa ng ganoon maliban sa bayan ng Panginoon?

Halata ang kanilang motibo. Ginagawa nila ito sa parehong dahilan kung bakit kami pupunta sa Little Rock: “dahil sa Pangalan.” Ang pag-ibig ni Cristo ang nag-udyok sa kanila. Kahit halatang may sakripisyo at magastos ang kanilang pagod, halata ring kagalakan ito, isang gawa ng pag-ibig. Gaya ng napansin ng reyna ng Sheba, sinasabi rin namin, “Mapapalad ang iyong mga tao, at mapapalad itong iyong mga lingkod” (2 Chron. 9:7).

Pero habang nag-aalmusal kami sa Cape Girardeau, Missouri, ikinuwento sa amin ng aming mga host na sina Bob at Jane Clark ang kuwento ng pag-ibig sa likod ng aming tinatamasa.

Lumaki si Jane sa Arkansas at naligtas sa isang “revival” pero hindi naturuan. Hindi niya alam na hindi siya dapat magpakasal sa lalaking hindi ligtas—at nagpakasal nga siya. Isang araw ay ipinatawag ang asawa niyang si Bob para ayusin ang isang balon sa isang tahanan para sa matatanda sa kalapit na Marble Hill. Ang bomba ng balong iyon ang pinakamatigas ang ulo na naharap ni Bob kailanman. Kinailangan niyang bumalik nang paulit-ulit—at sa bawat pagbalik niya, si Miss Minna Jean Bollinger ay “nag-e-ebanghelyo” sa kanya. Binibigyan niya ito ng kape, na may kasamang masaganang dosis ng Mabuting Balita. Nilalagyan niya ng tract ang bulsa nito, at pinababaunan ng panalangin habang nawawala ito sa daan. Walang maghihinalang sinasabotahe niya ang sarili niyang balon para pabalikin ito, pero parang may Isang gumagawa niyon!

Samantala, lagi siyang kinukulit ni Jane na alamin kung sino ang mga taong ito. Gusto niya ang mga tract na iyon, at ang malasakit ng mga taong ito sa kanyang asawa. Pero ang sagot nila—“Mga Kristiyano lang kami, nagtitipon sa pangalan ng Panginoon”—ay nagpaisip sa kanya na baka mga Jehovah’s Witness sila o kung ano pa man. At itong tungkol sa pamumuhay sa pananampalataya? Narinig na iyon ni Bob dati! Inisip niya kung mababayaran ba siya. Pero natanggap niya ang bayad sa tamang oras, at nasabi niya, “Talagang namumuhay sa pananampalataya ang mga taong ito.”

Habang papunta sila sa Marble Hill para sa isang Bible study, sinabi ni Bob kay Jane, “Hindi natin ito gagawing ugali; ayokong ma-miss ang Gunsmoke ko.” Pero naligtas si Bob sa ikalawang linggo, at ilang Gunsmoke na ang na-miss niya mula noon. At lahat ng iyon ay dahil may isang nagmahal sa kaluluwa ng isang repairman alang-alang kay Cristo.

Pero hindi diyan nagsisimula ang kuwento ng pag-ibig. Paano napunta ang El Nathan Home sa mga burol ng Missouri? Dahil sa pag-ibig sa matatandang banal—dahil sa Pangalan. At bago pa ang mga Bollinger ay si Sister Abigail, si Abigail Townsend Luffe, na tumanggap ng banal na basbas ni George Müller, na inakay sa Panginoon noong siya'y isang magulong estudyante sa kolehiyo ng mga taong nakakita sa kanyang nawawalang kaluluwa sa kabila ng kanyang pamumuhay. At hindi rin doon nagsisimula ang ilog ng pag-ibig. Maaari natin itong sundan pabalik sa kasaysayan ng iglesia hanggang sa mga apostol na nagsilabas dahil sa Pangalan. Pabalik sa Calvary, sa Nazareth, sa Bethlehem, sa langit mismo, pabalik sa puso ng Diyos.

Dahil sa pag-ibig sa isang kaluluwa, dahil sa pag-ibig sa mga banal, dahil sa pag-ibig sa Panginoon, nagpapatuloy ang bayan ng Diyos. Wala nang ibang makapagdadala sa kanila—sa pagtatrabahong nakakapagod hanggang buto, sa pagsalungat ng kaaway at di-makatarungang pamumuna ng mga kapatid, sa mga gabing walang tulog at mga kabiguan, sa madilim na gabi ng ating paglalakbay “hanggang sumapit ang mahabang bukang-liwayway.”

Pero sapat na ang ganitong pag-ibig. “Ang pag-ibig ay hindi nagkukulang kailan man” dahil ang pinagmumulan

nito ay nasa Diyos, ang Diyos ng pag-ibig, na “hindi nagkukulang.” Patuloy na umaagos ang dakilang kuwento ng pag-ibig. Ang disyertong mundong ito, na uhaw sa pag-ibig, ay lubhang nangangailangan ng inumin mula sa nakakapanariwang bukal na ito. “Ang pagibig ng Dios ay ibinubuhos sa ating mga puso sa pamamagitan ng Espiritu Santo ... na ibinigay sa atin” (Rom. 5:5).

Mga Kasangkapan sa Gawain (Agosto 1998)

Mula sa Uplook, Agosto 1998. Artikulo.

Ang mabuting binhi ay ang Salita ng Diyos. Pero mahalaga rin kung paano natin inihaharap ang mensahe.

Lubos kaming nagpapasalamat sa masaganang puhunang inilaan sa Little Rock outreach ng mga indibidwal at grupong tumulong magbigay ng literatura para sa gawain doon. Tatlo ang dapat banggitin:

• Ang unang tunay na pampalakas-loob ay mula sa isang kapatid sa Florida (na ayaw magpakilala) na naglakbay mula sa isang baybayin hanggang sa kabila at nagbigay ng $1000 para makatulong sa advertising. Nasaliksik na niya ang pangunahing diyaryo sa Little Rock, at may brochure siya ng mahahalagang impormasyon. Ginamit ang perang ito para maglagay ng 36,000 flyer sa diyaryo ng Biyernes na sumasaklaw sa buong West LR. Kapareho ng flyer ang mga poster na inilagay sa 1,000 bintana ng tindahan, pero sa bahagyang mas manipis na papel. Gamit ang by-line na “Good News, Little Rock” (ginamit sa lahat ng aming materyales), nagtanong ito ng sunud-sunod na matatalas na tanong, inanyayahan ang lahat sa evening gospel outreach, at nagtapos sa isang talata ng Biblia (Rom. 1:16).

• Ang 10,000 “Seed Sowers” na talata, full color at puwedeng i-frame, ay tinanggap nang napakaganda (kontakin ang Seed Sowers sa Box 775, Portage la Prairie, MB, Canada R1N 3C2 o sa Box 10834, Cedar Rapids, IA 52410-0834). May kasama itong “John 3:16

Owner’s Manual” at isang malinaw na plastic bag na may “butas para sa hawakan ng pinto.” Nagbibigay rin ang Seed Sowers ng reply card para sa bawat pakete, pero pinili naming isama ang sarili namin, na may mga lugar na puwedeng i-check para sa libreng Biblia (para sa murang mga Biblia, maaari ninyong kontakin ang Uplook Ministries sa 800-952-2382), isang Bible correspondence course (“What the Bible Teaches” mula sa Emmaus Correspondence Courses, 2570 Asbury Rd., Dubuque, IA 52001-3044. Telepono 888-338-7809 e-mail: maustin@emmaus1.edu), at alok ng home Bible study (may ilang tumugon dito at kasalukuyang kasama ng mga Heller sa isang Bible study).

• Binigyan din kami ng 10,000 Ebanghelyo ni John, isang salin na kahawig ng New King James (na pinangasiwaan din ni brother Art Farstad), na donasyon ng Absolutely Free, P.O. Box 2, Glide, OR 97443.

Ang magagandang paperback na ito ay nagsisimula sa dahilan ng Ebanghelyo ni John at nagtatapos sa paliwanag ng plano ng kaligtasan.

Kasama rin sa paketeng ipinamahagi sa bahay-bahay ang dalawang tract. Ang una ay paliwanag ng ebanghelyo na may pabalat na kapareho ng mga poster at flyer sa diyaryo—“Sa isang mundong puno ng masamang balita, hindi ba't napakagandang makarinig ng mabuting balita?” Kasama rito ang paanyaya sa mga evening gospel meeting sa Hall High School.

Ang ikalawang tract, “A Word of Explanation,” ay nagtanong: “Posible bang magtipon bilang isang iglesia ng Bagong Tipan ngayon?” Ipinapaliwanag nito ang ilan sa mga mas kilalang katangian ng isang assembly. Namahagi kami ng libu-libong Gospel Folio Press

Campus Tracts, kabilang ang: “Why Christianity Can’t Compete,” “Seven Campus Fables,” at “Jesus Couldn’t be the Messiah…Could He?”

Ang mga nanood ng concert at ang mga dumalo sa isang martial-arts convention ay agad na tumugon sa calligraphy na “Life & Death” sa tract na kasinlaki ng business card. May kumpletong sipi ito ng Romans 6:23, maikling paliwanag sa kahulugan ng talata, at pangalan at numerong maaaring kontakin.

Sa ibang bahagi ng magasin ay ipinakikilala sa inyo ang mga gospel pin ni Joyce Barinowski, na batay sa Wordless Book. Limang pekeng hiyas na nakadikit sa pin ang kumakatawan—sa kulay ng bawat bato—sa iba't ibang aspeto ng ebanghelyo. Espesyal na inihanda ang tract na ito para ulitin ang aral para sa mga nakatanggap ng pin. Dahil maganda ang pagkakagawa, sikat ang mga ito sa campus.

Ang mga hymn sing tuwing tanghali ay kapaki-pakinabang na panahon para makausap ang mga tao sa isang hindi nakakatakot na kapaligiran. May pahintulot kami ng lungsod na idaos ang mga awitang ito sa isang pavilion sa tabing-ilog. Inanyayahan namin ang mga tao karamihan sa pamamagitan ng bibig-sa-bibig at sa mga poster na inilagay sa mga tindahan sa downtown.

Ang mga himnaryo ay may magagandang himno ng ebanghelyo, bagay sa mga evening meeting, pero isang hiwalay na papel ng mga kilalang himno (Amazing Grace, Love Lifted Me, atbp.) ang ipinamigay tuwing tanghali.

Bawat evangelical na simbahan sa lungsod (at malamang ilang hindi naman, mga 100 lahat-lahat) ay nakatanggap ng sulat na pinirmahan nina John at Bobbie

Heller. Ipinaalam nito sa mga kongregasyong ito ang layunin ng paglipat nila sa lungsod, kung bakit kami dumating para tulungan sila sa linggong iyon, ang hangaring magsimula ng isang simpleng assembly sa pamamagitan ng ebanghelismo—hindi sa pang-aagaw ng tupa, at ang pinanghahawakang paniniwala sa disiplina ng lokal na iglesia. Ibig sabihin, kung may sinumang dumating para makisama sa kanila, kokontakin ang dati nilang simbahan. Ito ay para maging malinis at hayag ang lahat ng pakikitungo sa komunidad ng mga Kristiyano.

Ganito nagtapos ang sulat: “Hindi namin itinuturing ang aming sarili na kakumpitensiya ng anumang lokal na simbahang naghahangad na itaas ang Panginoong Jesus. Umaasa kaming magkakaroon kami ng pakikisama sa inyo kapag may pagkakataon.” Isinama ang tract tungkol sa assembly ng Bagong Tipan.

Mga Aral na Dapat Matutuhan

1. Kailangan namin ng isang command post buong araw para ang mga nangangailangan pa ng ibang lugar na mabibisita ay maituro roon at mabigyan muli ng gamit. Sa sobrang abala naming lahat sa kanya-kanyang gawain, tanghali na (o hapunan pa!) bago kami nagkita-kita ulit.

2. Makatitipid sana ng oras kung bawat team na nagbabahay-bahay ay may isang maghahatid sa kanila sa mismong lugar nila at iikot sa mga miyembro ng team na may dalang malamig na tubig at dagdag na literatura.

3. Ang mga “mamahaling lugar”—upper middle class—ay nakapanghihina ng loob dahil kakaunti ang

positibong tugon. Gayunman, sinasabi ng ilan na ang mga lugar na ito, kahit hindi mataas ang porsiyento ng tugon, ay minsang nagbubunga ng mas matatag na mananampalataya sa katagalan. Baka kailangan ng ibang paraan para sa mga lugar na iyon.

4. Malaking tulong ang libreng pamimigay ng tubig at juice sa campus; gayundin ang mga tanghalian para sa ilang walang tahanan sa downtown. “Ang pag-ibig ay hindi nagkukulang kailan man.”

5. Baka dapat dumating ang team na mangangaral ng ebanghelyo sa linggo kasunod ng pagbabahay-bahay. May mga taong naiimbitahan pa lang sa unang pagkakataon sa huling gabi ng mga pulong! Pakiramdam namin ay itinitigil namin ang pag-eebanghelyo kung kailan nagsisimula nang dumami ang dumadalo tuwing gabi.

Ang Puno (Setyembre 1998)

Mula sa Uplook, Setyembre 1998. Editoryal.

Ito ang tumanggap ng dagok para sa akin

Noong nakaraang linggo, bumisita ako sa Iron Range ng mga kagubatan sa hilagang Minnesota sa Storybook Lodge Christian Camp. Araw-araw tuwing kainan, sa pagsisikap na paliitin ang lumalaking ebidensiya ng kakulangan ko sa ehersisyo, naglalakad ako nang apat na milya sa tabi ng highway papunta sa maliit na bayan ng Biwabik.

Sa sangandaan ng daan papuntang camp at ng highway ay ang ball field. At nakatayo sa ibabaw ng third baseline ang isang maringal na white pine, na lampas sandaang talampakan ang taas. Tantiya ni Uncle Ben Tuininga, mga 150 taon na ito. Maliit na puno pa lang ito noong panahon ng Civil War.

Noong Huwebes ng gabi, sa halip na maghapunan, nagpasya akong maglakad nang mas maikli kaysa karaniwan. May inaasahang bagyo sa lugar at, habang naglalakad ako sa daang graba papunta sa highway, naririnig ko na ang mga dagundong sa kabila lang ng lawa. Binilisan ko ang lakad.

Kalalampas ko lang sa backstop at sa white pine sa kabila nito nang tumingala ako nang diretso. Asul pa rin ang langit. Baka hindi naman ako mababasa.

Saka iyon nangyari. Isang nakabibinging ugong ang sinundan ng isang malakas na pagkabiyak ng kahoy. Ang maringal na white pine, tatlumpung yarda mula sa kinatatayuan ko, ay tinamaan nang direkta.

Nasumpungan ko na lang ang sarili kong nakadapa sa lupa.

Sa dining hall, isang saglit bago ang pagsabog (napakalakas kaya inakala ng isa sa staff na may bumagsak na eroplano), ilan ang nakakita ng bolang apoy na humahagibis sa mga puno. Naisip ng isang babae, “Pinapuputukan tayo!”

Nang maglaon, inakyat ng isang miyembro ng camp board ang puno hanggang sa kalagitnaan nito, kung saan nakakita siya ng butas, sunog na sunog, na tumagos mismo sa katawan ng puno. Halos buong haba ng puno, mula ugat hanggang tuktok, ay biyak. Malamang hindi na mabubuhay ang higanteng iyon. Sayang talaga.

Pero hindi iyon ang unang punong tumanggap ng nakamamatay na dagok para sa akin. Sa kabilang panig ng mundo, at dalawang libong taon na ang nakararaan, sa labas ng pintuang-bayan ng sinaunang Salem, may isa pang punong nakatayo, naghihintay ng dagok. Natanggalan na ng balat, pinutulan ng mga sanga, inihiwalay sa mga ugat na nagbibigay-buhay, ang sukdulang paghamak dito—sa simbolong ito ng buhay—ay ang gamitin ito ng mga taong walang puso at gawing kasangkapan ng pinakamadugong kamatayan.

Kung iyon lang sana. Inabuso na rin nang ganoon ang ibang mga puno noon; di-mabilang na libu-libo sa kanila ang nakatayo bilang nakapangingilabot na alaala, isang tunay na gubat ng walang-awang kalupitan ng tao sa kapwa tao. Pero may higit pa, walang hanggang higit pa.

Totoong nakatakda ang isang Tao na mamatay nang nakaunat at nakapako sa partikular na punong ito. Pero anong Tao! Ito ang Taong lumikha sa puno, na

nagpanatili sa buhay nito, na nagpaandar sa siklo ng tubig na dumilig dito, na nagbitin sa kalawakan ng planetang kinatubuan nito, na naglatag ng manipis at asul na balabal ng hangin sa palibot ng dibdib nito.

Pero higit pa. Ang Taong ito ang nagbigay-buhay sa mga taong nagpako sa Kanya roon. Siya ang nagbigay sa kanila ng talino para tunawin ang bakal para sa palakol at sa adze, sa mga pako at sa martilyo. Siya ang nagbigay sa kanila ng kakayahang magsalita, na magsalita ng mga pamumusong na ibinato nila sa Kanyang mukha kasama ng kanilang dura. Habang sinusubukan nilang patayin Siya, pinananatili Niya ang buhay nila. Lahat ng pagtatangka nilang pahintuin ang makapangyarihang pusong iyon sa pagtibok ng buhay—at pag-ibig—ay nabigo. Ang hindi nakita ng mga tao, ang hindi nila makita sa kakila-kilabot na balot ng kadiliman, ay ang dagok na tinanggap ng puno. Totoong ang Taong nasa puno ay tumanggap ng mas maraming dagok doon kaysa sa kaya nating malaman. Sapat na dagok para matugunan ang hinihingi ng banal na katarungan. Sapat para palayain ang mga bilanggong sumasampalataya. Sapat para buksan ang langit at lupigin ang impiyerno. Pero ang puno ay tumanggap din ng isang dagok na hindi natin dapat kalimutan kailanman.

Sa kabila ng mga pako sa sarili Niyang mga kamay, ang Taong karpintero ng Nazareth at arkitekto ng mundo ay may hawak ding sariling martilyo: “At kayo, na mga patay sa inyong mga kasalanan at sa di-pagkatuli ng inyong laman, ay binuhay Niyang kasama Niya, na ipinatawad ang lahat ninyong mga pagsalangsang; na pinawi ang sulat-kamay ng mga palatuntunan na laban sa atin, na salungat sa atin, at ito'y inalis Niya, na ipinako sa Kanyang krus; at nang masamsaman Niya

ang mga pamunuan at mga kapangyarihan, ay hayagang inilantad Niya sila, na nagtagumpay sa kanila roon” (Col. 2:13-15).

Iyon ang punong tumanggap ng dagok para sa akin.

Sino Ba Talaga ang Sumusulat ng Kasaysayan? (Oktubre 1998)

Mula sa Uplook, Oktubre 1998. Editoryal.

Ang pinakamahirap nating hamon: makita ang kasaysayan gaya ng pagtingin ng Diyos.

Alam natin kung gaano kahirap makita ang mga bagay kung ano talaga sila. Sinasabi ng mga doktor sa mata na nakikita talaga ng ating mga mata ang lahat nang baligtad. Saka ito itinatama ng ating utak. At ang tinatawag nating asul na damit ay sa totoo lang lahat ng kulay maliban sa asul. Hinihigop ang lahat ng ibang kulay; ang asul ang “itinatakwil,” o ibinabalik mula sa damit. Ang mga bagay na tinatawag nating solido—mga mesa at hollow block at ang iyong katawan—ay halos puro espasyo, halos kapareho ng proporsiyon ng espasyo sa materya ng malawak na mundo ng mga bituin sa ating paligid.

Pero hindi lang ang materyal na mundo ang mahirap unawain nang tama. Kay daling malinlang tayo ng mga pangyayari at ng mga tao at ng sarili nating mapanlinlang na puso. Binabalaan tayo ng Kasulatan laban sa “daya ng mga kayamanan.” Sinasabihan tayong huwag tumingin “sa mga bagay na nakikita, kundi sa mga bagay na hindi nakikita.” Kahit pahapyaw na paghahambing sa kasaysayang itinala ng mga tao at sa nasa Banal na Talaan ay nagpapakita ng kapansin-pansing pagkakaiba ng pananaw. Halos masasabi nating dalawang magkaibang kuwento ang ating binabasa. Halos, pero hindi naman.

Gaano man kagusto ng tao na pulbusan at pinturahan ang nasirang mukha ng bumagsak na sangkatauhan, nagkakasundo ang banal at ang sekular na kasaysayan dito: ang tao ay makasalanan at hindi na maitutuwid. Ang hidwaan, kalungkutan, digmaan, katiwalian, paghihimagsik ang karaniwan, hindi ang eksepsiyon. Ang kasalukuyang masakit na kabanata sa kuwento ng pagkapangulo ng Amerika ay pinakahuling halimbawa lamang na nagpapaalala sa atin ng nakasisirang impluwensiya ng kapangyarihan—at ng di-matakasang ugnayan ng gawa at ng bunga nito. Gaya ng pagtatasa ni Senator Robert Byrd (D-W. Va.) sa lumalalang krisis sa 1600 Pennsylvania Avenue, “Walang duda na ang presidente mismo ang naghasik ng hangin, at umaani siya ng ipu-ipo.”

Lahat ng isinusulat ng tao, sa kabila ng kanilang pinakamahusay na pagsisikap, ay nakasulat sa buhangin. Diyos lamang ang nakasusulat sa di-nagbabagong batong-saligan ng walang hanggang katotohanan. Narinig ko ngayong araw na tinutunaw na ang wax figure ng baseball great na si Roger Maris para gawing kawangis ng record breaker na si Mark McGwire. Pero ang kanyang imahe ay ilalagay sa parehong malambot na materyal. At panahon na lang ang hinihintay….

Hindi lang may depekto ang kasaysayan ng tao dahil sa kasalanan at baluktot dahil sa ating pira-pirasong pananaw, panandalian pa ito sa pinakamabuting tingin, at lubusang nalalampasan ang tunay na kuwento. Habang itinatala nang detalyado at walang katapusan ang mga digmaan sa paglipas ng mga panahon, hindi pinapansin ng sekular na kasaysayan ang Tunay na Digmaan. Ang mga salaysay na isinusulat ng tao ay

nagsasabi ng mga nagwagi at natalo, pero hindi kailanman binabanggit ang Tunay na Kampeon, ang Nagtagumpay sa Burol ng Calvary. Isinusulat nila ang mga kahariang naglalaho gaya ng hamog sa umaga, pero hinahayaang hindi napapansin, hindi ipinahahayag, ang Kaharian na hindi magkakaroon ng wakas.

Ang mga aklat ng kasaysayan ng tao ay matinding inedit, pinutulan, binunutan ng laman-loob. Wala ni isa sa mga dakilang araw ng kasaysayan sa mga aklat na inilalathala ng tao. Wala roon ang Paglikha; itinuturing itong relihiyosong alamat. Wala roon ang Pagkahulog; gumagaling naman ang tao, hindi ba? (Iyan ang tunay na alamat!) Ang pagkagulo ng mga wika sa Babel, ang Baha, ang pagtawag kay Abram, ang pagbibigay ng Kautusan, ang Pagkakatawang-tao at ang Pagbabagong-anyo, ang Muling Pagkabuhay, ang Pagsilang ng Iglesia —wala ni isa sa mga ito ang pumasa sa pagtutuos ng tao.

[Hindi mabasa ang isang bahagi rito sa PDF.]

…dahil ang mga dakilang araw sa kasaysayan ay ang mga araw na pumasok ang Diyos sa mundong ito at binago magpakailanman ang takbo nito. Kasaysayan. Lahat tayo ay may bahaging gagampanan. At kahit ayaw nating maliitin ang pamahalaang pantao na itinalaga ng Diyos, masasabi kong sa bandang huli, ang gawain ng isang Kristiyanong ina o ng isang matanda sa assembly o ng isang personal evangelist ay mas mahalaga kaysa sa isang presidente o isang hari.

Ang ating bahagi sa kasaysayan ay kadalasang tinatawag na talambuhay. Pero tayong nanonood nito habang nangyayari araw-araw ay tinatawag itong buhay. Kay galing manlinlang sa atin ng paglipas ng panahon.

Maaari tayo nitong mapatulog. “Mga kapatid, ang panahon ay maikli” (1 Cor. 7:29). Binabalaan tayo ng Biblia na ang mga bagay ay hindi “nagpapatuloy na gaya ng mula nang pasimula.” Lahat tayo ay may lugar sa kasaysayan, na idinisenyo nang una pa ng Diyos Mismo (Eph. 2:10). Kaya samantalahin natin ang panahon (Eph. 5:16). “Sapagka't ngayon ay lalong malapit sa atin ang ating kaligtasan kay sa nang tayo'y magsisampalataya” (Rom. 13:11).

Ang Pagbibigay sa Nobya (Oktubre 1998)

Mula sa Uplook, Oktubre 1998. Artikulo.

Sino ang nagbibigay sa babaing ito upang ikasal sa lalaking ito? Ako. (“I do.”)

Dalawang salitang tig-iisang pantig. Tatlong titik lang lahat-lahat. Bakit ang hirap nilang sabihin? Ako ang “nagbibigay sa nobya,” at isa iyon sa pinakamahirap na bagay na nagawa ko. Huwag ninyo akong mamasamain. Masayang-masaya ako sa piniling asawa ni Beth. Isang kagalakan ang makibahagi sa ganitong kasal: dalawang tapat na kaluluwang pinag-isa sa hangaring maging mga buhay na handog para sa Panginoon. Ano ang problema ko? Hindi ko naman naramdaman ang ganito noong ikinasal ang anak kong lalaki ilang taon na ang nakararaan.

Bumalik ang isip ko sa bukang-liwayway ng kasaysayan ng tao. Ang kuwento ay talagang nagsisimula sa isang kasalan sa isang halamanan, at nagtatapos din sa isang kasalan—sa isang palasyo sa isang lupaing tinatawag na langit. Sa dalawang okasyon, ang Ama ang Siyang nagbibigay sa nobya. Habang binabasa ko ang dalawang salaysay na ito sa una at huling aklat ng aking Biblia, nagsimula kong maunawaan kung gaano kahalaga para kina Crawford at Beth na sabihin ang “I do” sa isa't isa. Pero naunawaan ko rin kung bakit napakahirap para sa akin na sabihin ito nang una.

Nang ikasal ang aming anak na si John, siya ang naging ulo ng isang bagong tahanan. Hindi ko siya “ibinigay.” Pero nakatayo roon kasama ang aking panganay na anak

na babae na nakaputi, nagniningning sa pag-ibig, inaalis ko siya sa lugar na pinaglagyan sa kanya ng Diyos, sa ilalim ng aking pagkaulo. Hinihiling sa akin na ibigay siya sa isang bagong ulo, at naramdaman kong nasugatan ang aking tagiliran gaya ng kay Adam.

Kinuha ni Beth ang isang bagong pangalan noong Agosto 22. Siya na ngayon si Mrs. Elisabeth Paul. Ganoon din ang ginawa ni Eve nang tawagin ng Diyos ang kanilang pangalan na “Adam.” Dala rin ng Nobya ang pangalan ni Cristo, at ipinaaalala natin ito sa ating sarili tuwing tayo'y nananalangin. Tayo ay mga kay Cristo—mga Kristiyano—dahil tayo'y pag-aari ni Cristo. Hindi naging madali ang ibigay ang aking anak na babae, pero dapat ko na itong matutuhang tanggapin. May apat pa akong anak na babaeng susunod. Maliban na lang kung maunang dumating ang isa pang Araw ng Kasal.

Ang Hanay ng mga Bitag ng Diyablo (Nobyembre 1998)

Mula sa Uplook, Nobyembre 1998. Editoryal.

Tsak! May nahuli na naman!

Ano ang iisipin mo sa isang panginoong maylupa na, sa paulit-ulit na pag-atake ng kaaway sa isang mahinang bahagi ng kanyang depensa, ay hindi nagpadala ng kanyang mga sundalo sa puwang na iyon? Bakit paulit-ulit na ginagamit ng diyablo ang parehong taktika laban sa atin? Dahil epektibo ang mga ito! Bakit mo babaguhin ang istratehiya mo kung winawasak naman nito ang kalaban mo?

Apat na sandata ang ginagamit ng kaaway laban sa atin, mga bitag sa hanay ng mga bitag ng diyablo, gaya ng nakatala sa Colossians 2:

1. “Sa [Cristo] ay nangakatago ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman. Ito'y sinasabi ko, upang huwag kayong madaya ng sinoman sa mga mapanghikayat na pananalita…ako'y sumasa inyo sa espiritu, na nagagalak at nakikita ko ang inyong kaayusan, at ang katatagan ng inyong pananampalataya kay Cristo” (vv. 3-5).

Tunay na panganib pa rin sa bayan ng Diyos ang Eastern Mysticism (Mistisismo ng Silangan). Ito'y maling pananaw sa puso—na mapagkakatiwalaan ko ang aking damdamin na gumabay sa akin. Isang malaking bahagi ng evangelicalism ang pinamumunuan ng emosyon. Pero ang ating puso ay “magdaraya”—kay daling malinlang tayo nito.

Ang lunas? Si Cristo! Nasa Kanya nakatago ang lahat ng karunungan (sophia, pagkaunawa sa tunay na kalikasan ng mga bagay) at kaalaman (gnosis, impormasyong nakuha para makagawa ng tamang paghatol). Nilalabanan ng Salita ang mapanghikayat na pananalita ng tao. Ang resulta? Kaayusang ayon sa Biblia at katatagan.

2. “Kung paano nga ang pagkatanggap ninyo kay Cristo…, ay gayon magsilakad kayo sa kaniya: na nauugat at nangatitibay sa kaniya, at nangatatatag sa pananampalataya…na nagsisisagana sa pagpapasalamat. Mangagingat kayo, baka sa inyo'y may bumihag sa pamamagitan ng kaniyang pilosopia at walang kabuluhang daya, ayon sa sali't saling sabi ng mga tao, ayon sa mga pasimulang aral ng sanglibutan, at hindi ayon kay Cristo: sapagka't sa kaniya'y nananahan ang buong kapuspusan ng pagka-Dios sa kahayagan ng katawan” (vv. 6-9).

Ang Greek Intellectualism (Intelektuwalismong Griyego) ay isa pang panganib sa unang Iglesia, gaya rin sa atin. Ito'y maling pananaw sa isip. Siyempre, dapat makilala ang mga Kristiyano sa talino, kung saan ang isip ay lingkod. Pero sa intelektuwalismo, ang isip ang hari. Ang mga pilosopiya ng tao ay humihilig sa walang kabuluhang daya, mga tradisyong gawa ng tao, at makamundong pag-iisip.

Ang lunas? Si Cristo! Sa Kanya nananahan ang kapuspusan ng Pagka-Diyos. Lahat ng katotohanan ay nagmumula sa Kanya na Siyang Katotohanan. Siya ang katotohanang 3D—buhay, humihinga, kumikilos na katotohanan sa totoong mundo. Pansinin ang

masaganang pakinabang: nauugat, natitibay, natatatag, nananagana sa pasasalamat (v. 7).

3. “At kayo'y napuspos sa kaniya…na sa kaniya'y tinuli naman kayo ng pagtutuli na hindi ginawa ng mga kamay…palibhasa'y inilibing kayong kasama niya sa bautismo…muling nangabuhay na kasama niya…At…na pinawi ang sulat-kamay ng mga palatuntunang laban sa atin…Huwag nga kayong hatulan ng sinoman sa pagkain, o sa pag-inom…o tungkol sa araw ng sabbath: na ang mga bagay na ito'y anino ng mga bagay na darating; datapuwa't ang katawan ay kay Cristo” (vv. 10-17).

Ang Jewish Legalism (Legalismong Judio) ay nakakakita ng kakampi sa tao sa paghahangad nitong matanggap ng Diyos batay sa gawa. Ito'y maling pananaw sa kalooban; inaakala nitong kaya kong pagpasyahang maging matuwid sa sarili kong lakas. Binubuhay muli ng diyablo ang taktikang ito habang maraming sumosobra sa kabilang dulo bilang tugon sa pabayang pamumuhay na nakikita natin sa paligid. Lumalaki ang pagbibigay-diin sa pisikal na pagtutuli bilang ritwal, mga plano sa pagkain (hindi para sa kalusugan kundi bilang espirituwal na placebo), at mga dress code na nag-aakyat sa isang tao sa hagdan ng espirituwal na pagkamataas. Karamihan dito ay batay sa mga gawa-gawang “prinsipyo” na pilit at malabong hinango sa mga talata ng Lumang Tipan. Pero gaya ng modern art, “anumang bagay ay puwedeng maging anumang ibang bagay” sa prosesong ito. Walang tuloy-tuloy at pare-parehong paraan ng pagpapaliwanag ng Biblia sa sistemang ito.

Ang lunas? Si Cristo! Bakit ka hahawak sa anino kung puwede mo naman Siyang yakapin? (v. 17). Ang legalismo ay hindi pagsunod kay Cristo; ito'y pagpapataw ng pamantayang gawa ng tao bilang batas ng Diyos. Anumang paggawang panlabas lamang sa Kristiyanismo ay humahantong sa pagka-Pariseo, at imposibleng maging pare-parehong Pariseo.

4. “Huwag kayong padaya kaninoman…na nanghihimasok sa mga bagay na hindi niya nakita, na nagpapalalong walang kabuluhan dahil sa kaniyang pagiisip na ukol sa laman, at hindi nanghahawak sa Ulo, na mula sa kaniya ang buong katawan…ay lumalaki ng paglaking mula sa Dios” (vv. 18-19).

Ang Western Asceticism (Asetisismo ng Kanluran) ay maling pananaw sa katawan. Sa pag-aakalang likas na masama ang mga materyal na bagay, nag-aalok ang bitag na ito ng pag-atras mula sa mundo, pero huli na. May kasabwat na ang mundo na nakaabang sa ating mga puso (1 Jn. 2:16). Ang pagpapabaya sa katawan ay nauuwi sa pagpapakain sa laman.

Ang lunas? Si Cristo! Nakaugnay tayo sa bawat ibang miyembro ng Katawan para sa sama-samang paglago kapag nanghahawak tayo sa iisa nating Ulo. Sa halip na lumaki ang ulo dahil sa espirituwal na kapalaluan, lumalago tayo sa pamamagitan ng espirituwal na buhay sa Panginoong Jesus.

Tunay na Paghawak ng Ahas at Iba Pang Payo Para Makaligtas (Nobyembre 1998)

Mula sa Uplook, Nobyembre 1998. Tsart.

Ang tatlong-ulit na tatlong banta laban sa bayan ng Diyos

- 1. Ang MUNDO: Ang lugar kung saan sinisikap ng mga tao na maging masaya nang walang Diyos; ang malaking sistemang POLITIKAL, PANG-EKONOMIYA, at RELIHIYOSO na itinayo ng nagkasalang sangkatauhan bilang pamalit sa DIYOS. Laging kalaban ng mundo ang AMA dahil iisang bagay ang pinag-aagawan nila—ang ating PAGMAMAHAL: “Huwag ninyong ibigin ang sanglibutan, ni ang mga bagay man na nasa sanglibutan. Kung ang sinoman ay umiibig sa sanglibutan, ang pagibig sa Ama ay wala sa kaniya. Sapagka't ang lahat na nasa sanglibutan, ang KAHALAYAN ng LAMAN at ang KAHALAYAN ng MATA at ang KAPALALUAN ng BUHAY, ay hindi sa Ama, kundi sa sanglibutan. At ang sanglibutan ay lumilipas, at ang kaniyang kahalayan: nguni't ang gumaganap ng kalooban ng Dios ay nananatili magpakailan man” (1 Jn. 2:15-17).

- 2. Ang LAMAN: Ang likas na pagkatao ng tao na sinira ng kasalanan; hindi likas na UMIIBIG sa Diyos ang PUSO, hindi likas na NAKAKAKILALA sa Diyos ang ISIP, hindi likas na SUMUSUNOD sa Diyos ang KALOOBAN. Bagaman hindi na “nasa laman” ang Kristiyano, posible pa ring “lumakad ayon sa laman” (Rom. 7-8), kaya may taksil na nakapasok sa loob ng pintuan na

nakikipagsabwatan kay Satanas para ipagpatuloy ang mahabang digmaan laban sa Diyos. Laging kalaban ng laman ang ESPIRITU dahil iisang bagay ang pinag-aagawan nila—ang ating mga GAWA: “Magsilakad kayo ayon sa Espiritu, at hindi ninyo gagawin ang mga pita ng laman. Sapagka't ang laman ay [lumalaban] sa Espiritu, at ang Espiritu ay laban sa laman; sapagka't ang mga ito ay magkalaban; upang huwag ninyong magawa ang mga bagay na inyong ibig” (Gal. 5:16-17).

- 3. Ang DIYABLO: Ang punong kaaway na sa huling malaking labanan ay bubuo ng tatluhang samahan ng kasamaan kasama ang Halimaw (ang Antikristo) at ang Huwad na Propeta. Ilalagay ng Diyablo ang sarili niya sa lugar ng Ama (tingnan ang Jn. 8:42-44); ang Antikristo, malinaw, sa lugar ni Cristo; at ginagaya ng Huwad na Propeta ang Espiritu Santo na kumukuha ng mga bagay ni Cristo at ipinakikita sa atin. May huwad pa siyang “nobya,” ang “Ina ng mga Patutot.” Laging kalaban ng Panginoong Jesus ang diyablo dahil iisang bagay ang pinag-aagawan nila—ang ating KATAPATAN: Susundin mo ang alinman sa huwad na diyos ng mundong ito o ang tunay na Diyos na inihayag ng Panginoong Jesu-Cristo. “…Ang dios ng sanglibutang ito ay binulag ang mga pagiisip ng mga hindi nagsisisampalataya, upang sa kanila'y huwag sumilang ang liwanag ng evangelio ng kaluwalhatian ni Cristo, na siyang larawan ng Dios” (2 Cor. 4:4).

“Datapuwa't salamat sa Dios, na laging pinagtatagumpay tayo kay Cristo”
2 Corinthians 2:14

Ilang halimbawa mula sa Lumang Tipan

- 1. Binigyan si Moises ng tatlong aral na may kasamang tanda sa Horeb (Ex. 4). Nagtagumpay siya laban sa ahas sa pamamagitan ng tapang ng pananampalataya: “Labanan ninyo ang diablo, at tatakas siya sa inyo” (Jas. 4:7). Nagtagumpay siya laban sa sirang laman sa pamamagitan ng lubusang pagtatapat: “Kung sinasabi nating tayo'y walang kasalanan, ay ating dinadaya ang ating sarili, at ang katotohanan ay wala sa atin. Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, ay tapat at banal siya upang ipatawad sa atin ang ating mga kasalanan, at tayo'y linisin sa lahat ng kalikuan” (1 Jn. 1:8-9). At nagtagumpay siya laban sa tuyong lupa sa pamamagitan ng tubig at ng dugo: “ang krus ng ating Panginoong Jesucristo, na sa pamamagitan nito ang sanglibutan ay napako sa krus para sa akin, at ako'y sa sanglibutan” (Gal. 6:14).

- 2. Ang tatlong labanan ni Benaia (2 Sam. 23:20-21). Gaya ng dalawang lalaking parang leon ng Moab (kahawig ng leong umuungal, pero ang Moab ay tumutukoy sa laman), may dalawang sukdulan ang laman—iisipin mong napakagaling mo, o napakasama mo; pareho itong pagkaabala sa sarili. Natalo ang leon sa isang hukay (walang takasan) nang madulas ang tinatapakan. Ang makisig na Egipcio (ang mundo) ay natalo sa sarili niyang sibat. Kailangan nating labanan ang diyablo at labanan ang laman, pero ang mundo ay pabayaan na lang natin. Lumilipas na ito at nasa loob na nito ang binhi ng sarili nitong pagkawasak. Kaya si Benaia ay “lalong marangal.”

Mga daya mula sa bayong ng diyablo

- 1. Ang daya na MIN-MAX: Habang iniisip ng isang Kristiyano na gumawa ng kasalanan, minamaliit ito ng diyablo. Sinasabi sa iyo na maliit na bagay lang ang kasalanan. Wala naman itong masasaktan (pumunta ka sa Krus at subukan mong sabihin iyan!). Pagkatapos, kapag bumigay ang mananampalataya sa tukso, pinalalaki naman ito ng kaaway. Paano ka naging Kristiyano kung ginawa mo ang ganoon kasamang bagay? tanong niya. Wala nang silbi kung mananalangin ka pa. (Hindi siya nahihiyang sumipi ng Ps. 66:18 —“Kung ako'y tumingin sa kasamaan sa aking puso, hindi ako didinggin ng Panginoon.”) Paulit-ulit mo lang ginagawa ang parehong mga kasalanan, sabi niya. Ang tunay na nagsisising makasalanan ay iiwan ang kanyang kasalanan. Wala nang silbi ang pagtatapat mo; pakitang-tao lang iyan, sabi niya. Ang solusyon? Baligtarin mo ang laro ng diyablo. Tingnan mo ang kasalanan sa pinakasukdulan nito bago ka bumigay. Isipin mo ang ginawa nito kay Cristo, ang ginagawa nito sa iyong kagalakan at pagtitiwala sa Diyos, ang puwede nitong gawin sa iyong patotoo, at ang tiyak na gagawin nito sa iyong pagkatao. Hindi kailanman “min” ang kasalanan.

- 2. Ang daya na OUT-IN: Napakabait mong bata, sabi ng manunukso. Ilang araw (o linggo) mo nang nilalabanan ang tuksong ito. Pero siyempre hindi mo ito kayang gawin habambuhay. Darating din ang araw na bibigay ka. Kaya bakit hindi mo na lang gawin para mailabas na sa sistema mo, tukso niya. Pero totoo ba iyon? Hindi! Hindi mo ito nailalabas sa sistema mo, naipapasok mo pa ito sa sistema mo. Nagiging alipin ka nito. Ang solusyon? Ipaalala mo sa sarili mo na hindi naman hinihingi ng Panginoon na labanan natin ang tukso

habambuhay. “Sukat na sa kaarawan ang kaniyang sariling kasamaan” (Mt. 6:34). Pero sapat din ang Kanyang biyaya para mairaos tayo sa araw na ito (2 Cor. 12:9). Tuwing umaga, may bagong suplay ng pang-araw-araw na kahabagan na naghihintay sa akin para sa pangangailangan ng araw na iyon. At kung kaya akong itawid ng Panginoon sa araw na ito, tiwala akong kaya Niya akong itawid sa bawat araw.

- 3. Ang daya na BACK & FORTH: Mga taong parang pendulum tayo. Napakahirap magkaroon ng balanse. Karamihan ng maling aral, kung tutuusin, ay katotohanan din, pero katotohanang wala sa lugar o wala sa tamang sukat. Kapag puro biyaya at walang katotohanan, mahinang sentimentalismo iyon at nauuwi sa pagiging taga-Corinto. Kapag puro katotohanan at walang biyaya, matigas at walang pakiramdam na pagiging taga-Galacia iyon at nauuwi sa pinakamasamang uri ng espirituwal na kapalaluan. Kapag tumalikod tayo sa isang kasalanan, napakabilis nating maging malupit sa mga nakakulong pa rin dito. Kapag pinalulusot natin ang sarili nating kasalanan, napakadaling paratangan ang mga seryosong Kristiyano na mga legalista, gayong ang totoo ay sumusunod lang sila sa Panginoon. Ang solusyon? “Ang biyaya at ang katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Jesucristo.” Ang balanse ay ang pagiging kawangis ni Cristo.

Ipinanganak sa Larangan ng Misyon (Disyembre 1998)

Mula sa Uplook, Disyembre 1998. Editoryal.

Naglilingkod sa gitna ng mga tribong Naidanac at Nacirema

Ipinanganak ako sa larangan ng misyon. Bilang isang MK (anak ng misyonero), nagkaroon ako ng pagkakataong obserbahan nang malapitan ang tribong Naidanac (nay-da-nak) na pinaglilingkuran ng mga magulang ko. Marami sa kanila ay palaboy-laboy, naghahanap ng mga lugar na mas luntian ang damo, na laging parang nasa malayo-layo sa kanilang mga tahanan.

Nagbabago ang kanilang katutubong kasuotan ayon sa panahon, at kapwa lalaki at babae ay madalas gumagamit ng magagarang damit sa panliligaw. Ang mga babae, sa halip na mga lalaki, ang kilalang nagpipinta ng mukha para maakit ang mas kanais-nais na mga lalaki, isang taktika na madalas ay nakasasama pa.

Ginagamit ang balat ng hayop para sa sapin sa paa, sinturon, at kung minsan para sa panlabas na kasuotan. Ang ibang damit ay mahusay na ginawa mula sa iniluluwa ng mga uod, at mula sa mahibla-hiblang bola ng isang halamang tumutubo sa mga lugar sa timog.

Kahanga-hanga ang mga tahanan ng mga Naidanac! Hindi lang may hiwa-hiwalay na kuwarto ang kubo para sa pagtulog (sa mga sapin na madalas pinalamanan ng balahibo ng mga inaalagaang ibon), pagkain, at iba pang

tirahan, may hiwalay pa silang silid para sa kanilang mga karwahe, kasama ang daan-daang kabayo na humihila sa mga ito!

Halo-halo ang kanilang mga kinakain, na hango sa maraming tribong nakasalamuha ng mga Naidanac. Kasama rito ang Nailati na lapad na tinapay, hugis gulong ng kariton, na nilagyan ng namuong gatas at iba pang manipis na ikinalat na pagkain. At marami sa tribo ang naglalakbay nang malayo-layo mula sa kanilang mga tahanan para hanapin ang tinatawag nilang “red-meat” kahit niluto na ito ng iba matagal-tagal bago ito kainin. Ang “red-meat” na ito ay madalas kinakain kasama ang maninipis na hiwa ng mga lamang-ugat na piniprito sa mantika (napakasamang pagkain para sa kalusugan). Lahat ng ito ay nilulunok kasabay ng isang maitim na inumin na gawa sa pampasiglang katas mula sa bunga ng kola.

Bagaman marami sa mga Naidanac ang nagsasabing wala silang sinasambang diyos, palihim silang nag-iingat ng mga diyus-diyosan na nakatago sa iba't ibang taguan. Madalas, kasama sa kanilang pagsamba ang pag-iipon ng mga larawan ng kanilang reyna na nakaukit sa maliliit at makukulay na piraso ng papel. Ginagamit nila ang mga ito para ipagpalit sa iba pang mga diyus-diyosan na iba't iba ang laki at hugis, at isa sa pinakahinahangad ay yari sa metal, at may koronang tatlong-tulis na bituin sa ilong nito. Ang diyosang ito ay tinatawag sa katutubong wika na “Mercedes, ang tagapag-ingat sa paglalakbay.”

Ang kanilang musika ay kakaibang halo ng mga weird na ingay—kalabog, tili, at nakangingilong tunog, na sinasabayan ng mga katutubong ungol at daing na

kahawig ng mga ingay na ginagawa ng mga Naidanac kapag sila ay matinding nasasaktan. Ang mga tunog na binibigkas ay dapat daw may ibig sabihin, pero hindi pa namin ito lubos na maunawaan para magkaroon ng kahulugan kahit kaunti.

Nakita namin ang nakagugulat na pagbagsak ng moralidad sa mga taong ito nitong nakaraang ilang taon. Halimbawa, hindi gaya kahit ng pinakaprimitibong mga grupo sa kagubatan na malayo sa tinatawag nating "sibilisasyon," ilang taon nang pinapatay ng tribong Naidanac ang kanilang mga anak! Parang walang naririnig ang mga tainga nila sa aming pakiusap. Umiinom din sila ng napakaraming nakalalasing na inumin para pamanhirin ang sakit na halatang nararamdaman nila sa kanilang kalagayang walang Diyos.

May katabing grupo na kahawig ng mga Naidanac, pero mas malaking tribo sila. Iniwan ko ang larangang pinaglilingkuran ng mga magulang ko para maglingkod sa mga Nacirema (nak-a-ray-ma), gaya ng tawag sa kanila.

Paano natin maaabot ang mga taong ito, na napakaiba sa atin? Anong pagsasanay ang makapaghahanda sa atin para sa gawain sa ganitong larangan ng misyon? Paano natin sila mapauunawa sa kuwento ng pag-ibig ng Tagapagligtas para sa kanila? May ilang pumupunta sa ibang larangan, pero sino ang magpapakita ng habag sa mga nangangailangang kaluluwang ito? Napakahalaga ng mga tanong na ito habang papalapit ang panahon na magbibigay-sulit tayo sa Panginoon para sa ating paglilingkod.

Baka sa palagay mo ay hindi naman ganoon kaatrasado ang mga tribong ito gaya ng sinasabi ko. Pero sinumang pamilyar sa kanila ay sasang-ayon na karamihan sa kanila ay desperadong nangangailangan ng ebanghelyo, na ipinahahayag sa paraang maiintindihan nila. Kaunti lang ang silbi kung makikipag-usap tayo sa ating diyalektong “Christianese.” Napakaraming namamatay sa dilim, dito mismo sa sarili nating baybayin. Maraming bata ang lumalaki sa North America na hindi pa nakahawak ng Biblia kahit minsan. Oo, ito ang tahanan ng mga Naidanac at Nacirema. At ang bawat isa rito ay alinman sa misyonero o larangan ng misyon.

Walang Interesado (Disyembre 1998)

Mula sa Uplook, Disyembre 1998. Artikulo.

“Nguni't kung mula roon ay iyong hahanapin ang Panginoon mong Dios, ay iyong masusumpungan siya, kung iyong hahanapin siya ng iyong buong puso at ng iyong buong kaluluwa” (Deut. 4:29).

“Walang nakatatalastas, walang humahanap sa Dios” (Rom. 3:11).

Sino ba ang mga pantas na iyon na naglakbay sa daan patungong Bethlehem dalawang libong taon na ang nakararaan?

Hindi natin alam. Ang alam lang natin ay dumating sila na hinahanap ang Hari, at may mga kaluluwang kahawig nila hanggang ngayon. May ilang tumitingin sa mga salita ng Mang-aawit (14 at 53) na sinipi ni Pablo sa Romans 3:11 bilang tanging salita tungkol sa paghahanap, at nagtatapos na ang Diyos lang ang dapat gumawa ng lahat ng paghahanap, kung hindi ay hindi kailanman maliligtas ang tao. Pero higit pa sa iisang talata ang Biblia, kahit dalawang beses pang sinipi ang talatang iyon.

Limandaang taon bago si David, ipinropesiya ng Panginoon sa Israel ang kanilang kinabukasan, at binanggit Niya ang isang panahon na limandaang taon pa pagkatapos ni David kung kailan sa wakas ay manunumbalik ang mga lipi sa Panginoon sa gitna ng kanilang kagipitan. Nakakalat sa gitna ng mga Gentil, naglilingkod sa mga diyos na gawa ng kamay ng tao, sa wakas ay dadaing sila sa Kanya at matutuklasan nilang “ang Panginoon mong Dios ay maawaing Dios.” Kung

buong puso nila Siyang hahanapin, masusumpungan nila Siya.

Ang ganitong pangako ba ay para lang sa mga Judiong nakakalat? Hindi. Sa Acts 15:16-17, sinipi ni Pedro ang Amos 9:11-12 para kumbinsihin ang kanyang mga kapatid na ang pagpapanumbalik sa Israel ay sinadya para pukawin din ang mga Gentil na hanapin ang Panginoon. At sa Acts 17, ipinangaral ni Pablo sa mga taga-Atenas na ginagamit ng Diyos ang mga pangyayari sa kasaysayan para kilusin “ang lahat ng bansa ng mga tao…Upang kanilang hanapin ang Dios, baka sakaling kanilang mahipo at masumpungan siya, bagama't hindi nalalayo sa bawa't isa sa atin” (vv. 26-27).

Siyempre, ang Diyos ang dapat maunang kumilos. Pero kumilos na nga Siya! Sa pamamagitan man ng kabutihan (Rom. 2:4) o ng mga trahedya (Ps. 107), sa pamamagitan ng nilalang (Rom. 1:20) o ng Kanyang pag-iingat (Acts 17:28), sa pamamagitan ng isang bituin sa langit o ng patotoo ng isang kaibigan, kinikilos at pinupukaw ng Diyos ang mga tao na hanapin Siya. At kung buong puso sila sa kanilang paghahanap, ipinangako Niya na masusumpungan nila ang Isang noon pa man ay naghahanap na sa kanila.

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.